

ANUL XXXVIII

SEPTEMBRIE-OCTOMBRIE

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R. P. R.

NR. **9-10** **1960**

ÎN ACEST NUMĂR

- O prietenie rodnică și de nezdruncinat* . Ioan Dănețiu
- Statistica Păcii* Redacția
- Vă dau pacea Mea* Tătaru Teodor
- De ce sclipesc stelele?* Redacția
- Cea de a XV-a Sesiune a O.N.U.* P. Crișan
- Iată Omul!* T. Niculescu
- Cheile Împărăției Cerurilor* D. Popa
- Iubirea de aproapele* I. Tăchici
- Cui datorăm cinstea... dați-i cinstea* . I. Dinescu
- 1 Octombrie 1860 — 1 Octombrie 1960* . Redacția
- Preocupări agricole* Redacția
- Din experiența altora (Proverbe)* Redacția
- Despre cărțile Scripturii* Redacția
- Știați că?* Redacția
- Versuri
- Psalmul 32* I. I. Dănețiu

A intrat de acum în tradiția poporului nostru, ca în acest anotimp bogat de toamnă, luna ce precede aniversarea Marii Revoluții Socialiste, să fie sărbătorită ca luna a prieteniei poporului nostru cu Uniunea Sovietică.

Răsfoind analele trecutului, întorcînd paginile prăfuite ale cronicilor, vom constata existența unor vechi legături dintre cele două țări.

Veacurile V și VI ale erei noastre, cunoaște o așezare într-o formă mai mare, a unor grupări slave în locurile locuite de romîni. De aici în vremurile următoare, elementul slav joacă un rol deosebit în formarea poporului nostru și a limbii lui.

Astfel, de-a lungul veacurilor, legăturile acestea au continuat să se dezvolte. Despre vechimea acestei prietenii, se exprimă în limbajul lui așa de plăcut cronicarul Ureche cînd spune: „Prieteșugul dintre neamul nostru și Împărăția Moscului, vechi și fără de capăt este“.

Poporul nostru, care a fost totdeauna obiectul atacurilor popoarelor din jur, a găsit în marele popor rus, un sprijin de nădejde.

În epoca voivodatelor, prietenia aceasta devine mai strînsă și s-a dovedit cu atît mai necesară, cu cît în fața noastră se afla pericolul turcesc. Conștienți de aceasta, voievozii romîni au văzut în prietenia cu statele rusești, salvarea celor două țărișoare de pustirile și jalea semănată pretutindeni de hoardele Islamului, ce ucideau și jefuiau totul sub privirea și binecuvîntarea înțelegătoare a profetului.

Astfel Alexandru cel Bun și Mircea cel Bătrîn sînt de amintit printre cei dinții dintre acești domnitori. Ștefan cel Mare, acel aprig oștean și clarvăzător Voievod, care a făcut din spada sa hotăr turcilor, a înțeles foarte bine lucrul acesta, și a fost un susținător activ al acestei prietenii. De

O prietenie rodnică și de nezdruincinat!

altfel, el se găsea în legătură de cuscrie cu țarul Ioan al II-lea, Marele Cneaz al Moscovei. Mihai Viteazu, Petru Rareș, Ioan Vodă cel Cumplit și apoi Dimitrie Cantemir, prieten și aliat al marelui țar Petru cel Mare, completează această listă a legăturii de prietenie dintre țările noastre. Secolul XVIII și XIX sînt bogate în mărturii ce scot în evidență legăturile frățești dintre cele două popoare. Pacea de la Adrianopole 1829 creează premisele dezvoltării economice a țărilor romine.

1877 este încă viu în memoria poporului nostru. Atunci armatele înfrățite ale celor două popoare înfrîng oștile Islamului și aduce proclamarea independenței noastre.

Victoria armatelor Sovietice din cel de al doilea război mondial, creează premisele declanșării insurecției armate, la 23 August 1944 și aduce eliberarea țării noastre de sub jugul fascist.

Din succinta prezentare istorică a faptelor, vedem că în adevăr Cronicarul avea dreptate: „Prieteșugul dintre neamul nostru și Împărăția Moscului, vechi și fără de capăt este“.

Anul acesta, sărbătorirea Lunii prieteniei romîno-sovietice are loc în condițiile creșterii continue a forțelor sociale, care militează pentru pace și securitate internațională, pentru democrație și progres. Aceasta este de fapt o caracteristică a vremurilor pe care le trăim, întruchipată în dezvoltarea mul-

tilaterală a forțelor păcii, care au preluat astăzi în lume steagul libertății, a renunțării la războaie și a luptei pentru dezrobirea țărilor coloniale și înrobite exploatării imperialiste.

Acestei prietenii îi închină poporul romîn tradiționala sărbătoare ce se desfășoară în toamna fiecărui an, între 7 octombrie—7 noiembrie. Luna prieteniei romîno-sovietice este o sărbătoare scumpă fiecărui om al muncii din țara noastră.

Inaugurăm Luna prieteniei Romîno-Sovietice din acest an într-un moment cînd privirile întregii omeniri iubitoare de pace sînt ațintite spre Palatul Națiunilor Unite de la New-York, unde se desfășoară lucrările celei de a XV-a sesiuni a Adunării generale a O.N.U.

Politica coexistenței pașnice pentru care militează țările lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică și numeroase alte țări din lumea întregă și-a găsit un excepțional fundament în istorica cuvîntare rostită de tovarășul N. S. Hrușcirov de la înalta tribună a O.N.U. Document de o deosebită bogăție de idei, strălucitul mesaj de pace al statului sovietic se caracterizează prin principialitatea și realismul soluțiilor preconizate pentru cele mai importante probleme ale contemporaneității, prin adîncă încredere în forțele popoarelor, printr-un înalt simțămînt de răspundere față de soarta omenirii.

Chemarea înflăcărată la lichidarea totală și definitivă a

regimului colonial sub toate formele sale precum și la înfăptuirea unei societăți fără arme și fără războaie — iată esența nobilelor idei exprimate de premierul sovietic în cuvântarea sa și care au găsit adeziunea a zeci de milioane de oameni ai muncii de pe întreg globul.

Poziția țării noastre în problemele fundamentale ale contemporaneității exprimate cu claritate în raportul prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale are drept bază prietenia și alianța indestructibilă cu Uniunea Sovietică și cu popoarele celorlalte țări socialiste, lupta perseverentă pentru micșorarea încordării internaționale, pentru unirea forțelor mondiale ale păcii, pentru înfăptuirea dezarmării generale și complete, pentru statornicirea păcii trainice. Voința de pace a întregului nostru popor muncitor s-a făcut auzită prin glasul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej și de la înalta tribună a O.N.U. în fața reprezentanților a 99 de state ale lumii; solul poporului nostru a făcut o amplă și cuprinzătoare expunere a politicii externe dusă cu consecvență de Republica Populară Română, alături de celelalte țări ale lagărului socialist, politică de promovare a principiilor coexistenței pașnice, de apărare fermă a păcii și de demascare și zădărnăcirea a uneltirilor cercurilor imperialiste agresive, de dezvoltare a colaborării multilaterale între toate țările indiferent de orînduirea lor socială. Un deosebit interes au stîrnit cele două propuneri făcute de delegația țării noastre privind dezvoltarea colaborării pe plan regional între state cu sisteme sociale diferite și cu privire la educarea tineretului în spiritul ideilor păcii.

Aceste evenimente de o uriașă importanță se reflectă în diferitele acțiuni ce se desfășoară în cadrul lumii prieteniei Romîno-Sovietice, con-

tribuind astfel la întărirea continuă a acestei prietenii.

Sîntem și noi alături de străduința care se depune pe calea înfăptuirii păcii, pentru ferocirea și progresul celor din jurul nostru și sîntem gata să facem tot ce depinde de noi, ca pacea să se realizeze cît mai curînd, iar glasul războiu-

lui să nu se mai audă.

Luna prieteniei Romîno-Sovietice — prilej de manifestări sărbătorești și de o rodnică cunoaștere reciprocă a popoarelor noastre — va fi și în acest an expresia celor mai calde simțăminte ale poporului nostru față de popoarele frățești ale Uniunii Sovietice.

IOAN DĂNEȚIU

Dacă mijloacele destinate înarmării ar fi folosite în scopuri pașnice

Oamenii de știință din întreaga lume au elaborat și elaborează grandioase proiecte, dar pentru traducerea lor în viață într-un viitor apropiat sau chiar mai îndepărtat sînt necesare eforturile cîtorva țări, iar în unele cazuri eforturile chiar a multor țări. Or, acest lucru nu este posibil fără lichidarea „războiului rece“, fără colaborarea între popoare.

Iată cîteva din aceste grandioase proiecte care ar putea fi traduse în viață dacă mijloacele destinate înarmării ar fi folosite în scopuri pașnice.

O sondă prin scoarța pămîntului — Conform proiectului, această sondă ar urma să fie forată în centrul oceanului, la o adîncime de aproximativ 12—14 km. în locul unde scoarța terestră are grosimea cea mai mică. Aceasta va permite să se elucideze numeroase probleme cu privire la structura pămîntului, rămase pînă în prezent nerezolvate.

Gigantica magistrală de cale ferată Londra-Moscova-New-York. O gigantică magistrală feroviară cu ecartament larg, care să lege Londra cu Europa printr-un tunel sub Canalul Mîncii, care să se întindă mai departe prin Siberia, apoi peste un pod sau printr-un tunel să treacă prin strîmtoarea Bering în S.U.A. pînă la New York și care ar avea ramificații spre India și China. Ideea unei astfel de căi ferate a fost formulată pentru prima oară de V. I. Lenin.

O mare în Sahara de Nord — Construirea unei serii de canale care să permită inundarea cu apele Mării Mediterane a depresiunii din Sahara de Nord. Acolo s-ar forma o mare închisă, care ar permite îmbunătățirea climatei continentului.

„Uscarea“ Mării Mediterane — Construind un baraj în strîmtoarea Gibraltar, se poate reduce nivelul

Mării Mediterane. În felul acesta suprafețe imense de pămînturi fertile ar putea fi redade agriculturii.

Modificarea curentului Golfstreamului. S-a elaborat un proiect grandios de încălzire a regiunilor nordice ale Europei și S.U.A. prin construirea unui baraj în Oceanul Atlantic și modificarea cursului Golfstreamului.

Un baraj în strîmtoarea Bering — Există o serie de proiecte care preconizează unirea Asiei cu America de Nord printr-un gigantic baraj, în scopul de a îndrepta apele calde ale Oceanului Pacific în Oceanul Înghețat de Nord și a încălzi în felul acesta nordul Uniunii Sovietice și S.U.A.

O centrală electrică pe baza energiei mareelor în Marea Albă. — Există condiții favorabile pentru construirea unor asemenea centrale cu o putere totală de peste 300 milioane de K.W.

Tunelul Gibraltar. Traseul cel mai favorabil pentru acest tunel nu ar fi distanța cea mai scurtă dintre Gibraltar și Ceuta, ci într-un loc situat mai la vest de Gibraltar. Cu toate că traseul ar fi mai lung, ar trece prin locuri unde adîncimea mării este relativ mică.

Canalul celor trei fluvii din America de Sud. — Conform proiectului, acest canal urmează să unească trei fluvii bogate în apă din America de Sud într-un sistem hidraulic unic pentru a iriga mari suprafețe de pămînturi, adecvate pentru agricultură, din regiunile secetoase ale acestui continent.

Irigarea cu aisberguri — Giganticele aisberguri din Antarctica conțin milioane de tone de apă dulce, curată. Există un proiect de remorcare a aisbergurilor spre litoralul regiunilor secetoase din S.U.A. și țările Americii de Sud în vederea irigației lor.

„VĂ DAU PACEA MEA”

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimînte“.
Ioan 14, 27.

Privind la ucenicii Săi cu iubire dumnezeiască și cu foarte duioasă simpatie, Hristos a zis: „Acum Fiul Omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în El“. Iuda părăsise camera de sus, și Hristos era numai cu cei unsprezece. El se pregătea să le vorbească despre apropiata Lui despărțire de ei; dar înainte de a face aceasta le-a arătat ținta cea mare a lucrării Lui. Bucuria Lui era că în toată umilința și suferința Sa avea să preamărească numele Tatălui. Către acest lucru îndreptă Isus întii gândurile ucenicilor Săi.

Apoi, adresându-li-se, zise: „Copilașilor, mai sînt puțin cu voi. Mă veți căuta, și cum am spus iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum“.

Ucenicii nu se puteau bucura cînd auziră aceasta. Tema a căzut asupra lor. Ei se grămădiră lingă Mîntuitorul. Stăpînul și Domnul lor, iubitul lor Invățător și Prieten le era mai scump decît viața. La El căutase ei ajutor în toate necazurile lor, și mîngîiere în întristările și descurajările lor. Acum trebuia să-i părăsească și să-i lase ca o grupă singuratică și dependentă. Intunecate erau presentimentele care umpleau inima lor.

Dar cuvintele Mîntuitorului erau pline de nădejde pentru ei. El știa că ei urmau să fie

asaltați de vrăjmașul, și că viclenia lui Satana are cel mai mare succes împotriva celor apăsați de greutate. De aceea El le-a îndreptat atenția de la „lucrurile care se văd“, la „cele ce nu se văd“.

„Să nu vi se tulbure inima“, a zis El. „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți calea într-acolo“. În lume am venit pentru binele vostru. Lucrez acum pentru voi. Chiar dacă plec de aici, tot pentru binele vostru voi lucra cu toată sîrguința. Am venit în lume ca să Mă descopăr vouă pentru că voi să puteți crede. Mă duc la Tatăl pentru a conlucra cu El în favoarea voastră. Obiectul plecării lui Hristos era opusul lucrurilor de care se temeau ucenicii. Aceasta nu însemna o despărțire pentru totdeauna. El se ducea să pregătească un loc pentru ei, iar aceștia urmau să dezvolte caractere după chipul celor cerești.

Ucenicii încă erau nedumeriți. Toma, frămîntat mereu de îndoieli, zise: „Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem ști calea într-acolo?“ Isus

i-a zis: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine. Dacă Ma-ți fi cunoscut pe Mine ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo îl veți cunoaște; și L-ați și văzut“.

Hristos zice: „Eu sînt calea... Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“. Chiar de atunci, cînd în Eden s-a declarat că sămînța femeii va sfîrîma capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca, fiind calea, adevărul și viața. El a fost calea pe cînd trăia Adam, cînd Abel a înfățișat lui Dumnezeu singele mielului jertfit, care reprezenta singele Mîntuitorului. Hristos a fost calea pe care erau salvați patriarhii și profeții. El este calea prin care putem avea intrare la Dumnezeu.

În timp ce Hristos spunea aceste cuvinte, slava lui Dumnezeu strălucea de pe fața Sa, și toți cei prezenți simțeau o sfîntă temere pe cînd ascultau cu răpire sufletească la cuvintele Lui. Inima lor era atrasă în chip și mai hotărît către El; în timp ce erau atrași în mai mare iubire către Hristos, erau atrași și unul către altul. Ei simțeau că cerul este foarte aproape și că vorbele pe care le ascultau erau o solie de la Părintele Cerească pentru ei.

Făgăduința dată de Isus ucenicilor Săi este o făgăduință pentru Biserica Sa pînă la sfîrșitul timpului. Dumnezeu n-a intenționat ca planul Său minunat pentru răscumpărarea păcătoșilor să aibă numai rezultate slabe. Toți cei ce se încred, nu în ceea ce ei singuri pot face, ci în ceea ce poate să facă Dumnezeu pentru ei și prin ei, cu siguranță vor simți împlinirea făgăduinței Sale. „Va face alte lucrări și mai mari decît acestea“, declară El;

„pentru că Eu Mă duc la Tatăl“.

Pînă în clipa aceea ucenicii nu cunoscuseră puterea și posibilitățile nemărginite ale Mîntuitorului lor. El le-a spus: „Pînă acum n-ați cerut nimic în numele Meu“. El a arătat că succesul lucrării lor va depinde de cererea miterii și a harului în numele Său. El urma să fie de față înaintea Tatălui pentru a face cereri pentru ei. Rugăciunea închinătorului umil, El o prezintă ca fiind însăși dorinta Sa în favoarea aceluia suflet. Orice rugăciune sinceră se aude în cer. Poate că nu e exprimată curgător; dar dacă inima e în ea, se va înălța la sanctuarul în care slujește Hristos, și El o va înfățișa Tatălui fără nici un cuvînt stîngaci, defectuos, ci înfrumusețată și plăcută prin parfumul propriei Sale desăvîrsiri.

Nu există suflet credincios care să aibă putere fără să o fi primit de la Dumnezeu, iar izvorul de unde ea vine este deschis și pentru cea mai slabă ființă omenească. „Orice veti cere în numele Meu“, a zis Isus. „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veti cere ceva în numele Meu, voi face“.

„În numele Meu“, a îndemnat Hristos pe ucenicii Săi să se roage. În numele lui Hristos urmașii Lui vor sta în fața lui Dumnezeu. Prin valoarea sacrificiului făcut pentru ei, ei au valoare în fața Domnului. Pentru că li se pune în socoteală dreptatea lui Hristos ei sînt priviți ca avînd pret. Pentru numele lui Hristos, Dumnezeu iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloșia păcătosului. El recunoaște în ei chipul Fiului Său, în care ei cred.

Înainte de a Se da ca jertfă, Hristos a căutat darul cel mai însemnat și desăvîrșit pe care să-l reverse asupra urmașilor Săi, un dar care să le pună la îndemînă izvoarele nesecate ale harului. „Eu voi ruga pe Tatăl“, zise El, „și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului.“

Duhul fusese și mai înainte în lume; El lucrase asupra inimii năcătoșilor chiar de la începuturile lucrării de mîntuire. Dar cîtă vreme se aflase Hristos pe pămînt, ucenicii nu doriseră alt ajutor. Ei nu puteau să simtă nevoia după Duhul pînă cînd nu ajungeau să fie lipsiti de prezența Lui, și atunci El urma să vină.

Oricînd și în orice loc, Mîngîietorul va fi trimis în urma rugăciunilor făcute cu credință.

Nici de astă dată ucenicii nu au înțeles cuvintele lui Hristos în sensul lor spiritual, și Domnul le-a lămurit din nou înțelesul lor. El spuse că li Se va descoperi prin Duhul „Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile“. Nu vei mai zice, nu pot să înțeleg. Nu veti mai vedea ca într-o oglindă, în chip întunecos. Atunci „puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, adîncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință“.

Ucenicii urmau să fie martori în ce privește viața și lucrarea lui Hristos. Domnul trebuia să vorbească tuturor credincioșilor prin cuvîntul lor. Dar din cauza umilintei și morții lui Hristos, ei trebuiau să treacă printr-o mare încercare și o mare dezamăgire. Pentru ca după împlinirile acestea cuvintele lor să poată fi fără greșală, Isus le-a făgăduit pe Mîngîietorul, „care vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“.

Duhul Sfînt este locuitorul lui Hristos, dar fără corp omnesc și liber de așa ceva. Împiedecat de corpul omnesc, Hristos nu putea să fie personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trimită Duhul Sfînt ca urmaș al Său pe pămînt. Nimeni nu mai putea spune că are un avantaj din cauză că se găsea într-un anumit loc sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul Său, Domnul Hristos, era la îndemîna tuturor. În felul acesta era mai aproape

de ei decît dacă nu S-ar fi înălțat.

Descriind ucenicilor Săi lucrarea Duhului Sfînt, Hristos a căutat să le insuflă aceeași bucurie și aceeași nădejde care se afla în inima Sa. El se bucura pentru că putea să dea bisericii Sale un ajutor atît de îmbelșugat. Duhul Sfînt era cel mai de seamă dar pe care-L putea cere de la Tatăl Său pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere ce renaște, și fără de aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor puterea răului se întărise continuu, iar supunerea față de această putere satanică era îngrozitoare. Păcatul nu putea să fie oprit pe loc și înfrînt decît prin mișlocirea celei de a treia persoane a dumnezeirii, care să nu vină cu putere schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Duhul face să aibă efect cele săvîrșite de Mîntuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască, o putere care să biruiască orice încîntare spre rău fie moștenită, fie însusită, și să împărească propriul Său caracter în Biserica Sa.

Hristos a făgăduit Bisericii Sale darul Duhului Sfînt, și făgăduința aceasta este și a noastră cum a fost a celor dintii. Dar ca oricare altă făgăduință aceasta este dată cu condiții.

Duhul Sfînt este dat numai aceluia care cu umilință caută pe Dumnezeu și se lasă conduși și luminați de El. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvîntare făgăduită dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvîntări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, și El este gata să dea fiecărui suflet atît cît poate el să ducă.

În cuvîntarea Sa față de ucenicii Săi, Hristos n-a rostit nici un cuvînt jalnic cu privire la suferințele și moartea Sa. Moștenirea pe care le-a lăsat-o este o moștenire de pace. El zise:

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea... Să nu vi se turbure inima, nici să nu se înspăimînte“.

Înainte de a părăsi odaia de sus, Mîntuitorul conduse pe ucenicii Săi să cînte o cîntare de laudă. Glasul Lui nu se auzi în acordurile unei jelanii triste, cu toate că era în fața morții, ci în notele de bucurie ale unui imn de Paști.

Isus privea cu milă la ucenicii Săi. Nu putea să-i scape de încercare, dar nu voia să-i lase nemîngîiați. El i-a asigurat că va sfărîma lanțurile mormîntului, și că iubirea Sa pentru ei nu va slăbi. „După ce voi învia“ zise Isus, „voi merge înaintea voastră în Galileea“. Chiar înainte de a se lepăda de El, ei au avut asigurarea că vor fi iertați. După ce El a murit și a înviat ei au știut că erau iertați și scumpi inimii lui Hristos.

Isus și ucenicii Săi se aflau în drum către Ghetsemani, la picioarele Muntelui Măslinilor, un loc singuratic la care se dușese adesea ca să mediteze și să se roage. Mîntuitorul lămurise ucenicilor Săi ceva înainte care era misiunea Sa în lume, și care era legătura pe care ei trebuia să o aibă cu El. Acum le ilustră lucrul acesta. Luna lumina strălucitor, și îi aduse în față o boltă înfloritoare de viață. Arătînd-o ucenicilor Săi, El a folosit-o ca un simbol.

Hristos Se bucura că poate să facă pentru ucenicii Săi mai mult decît puteau ei să ceară sau să gîndească. El știa că adevărul, înarmat cu atotputernicia Duhului Sfînt, va birui în lupta cu răul. El știa că viața ucenicilor Săi încredzătorii va fi ca a Sa, un șir neîntrerupt de biruințe, neprețuite aici ca atare, dar socotite în felul acesta în marele viitor.

„V-am spus aceste lucruri“, zise El, „ca să aveți pace în Mine“.

Hristos își terminase lucrarea ce-I fusese încredințată. El proslăvise pe Dumnezeu pe pămînt. El zise: „Eu sînt proslăvit în ei. Eu nu mai sînt în lume, dar ei sînt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată,

păzește în numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum sîntem și noi“. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una... Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine“.

Astfel, cu vorbe potrivite pentru Unul care avea putere dumnezeiască, Hristos a predat Biserica Sa în mîinile Tatălui. Ca un Mare Preot consacrat, El a mijlocit pentru poporul Său. Ca un Păstor credincios El a adunat turma Sa sub umbra Celui Atotputernic, în adăpostul puternic și sigur. Lui Îi mai rămînea cea din urmă bătălie cu Satana, și a mers să o întîmpine.

TĂTARU TEODOR

De ce sclipesc stelele?

Soarele se lasă-n asfințit și cerul de deasupra noastră se colorează în culorile ultimelor văpăi dăruite în semn de „bun rămas“ pînă în ziua următoare.

Încet, una cîte una, întocmai ca luminile unui candelabru uriaș, stelele încep să strălucească pe imensa boltă cerească, la început ca niște luminițe abia vizibile, iar mai apoi, cînd întunericul se lasă, devenind vizibile și pîlpînde.

Dar de ce sclipesc oare stelele? Iată o întrebare la care mulți au căutat să-și dea un răspuns.

De la început trebuie să știm că, dacă stelele sclipesc, nu sînt ele „de vină“, ci atmosfera Pămîntului, starea de turbulență și de agitație a păturilor de aer. Din practica de toate zilele putem observa starea de agitație pe care o suferă aerul în apropierea unei plite de metal încălzite. Dacă am nrivi un obiect în așa fel încît raza vizuală să treacă prin aerul agitat din apropierea plitei, am observa atunci, că imaginea obiectului tremură, se agită. Fenomenul este, în linii generale același ca și în cazul sclipirii stelelor. Acest fenomen se datorește și faptului că, atît deasupra plitei cît și deasupra Pămîntului încălzit, păturile de aer cald (deci mai puțin dens) alternează în urcarea lor cu păturile de aer mai rece (deci mult mai dens) care coboară. Densitățile diferite ale păturilor de aer produc refracții diferite ale razei luminoase. Acest lucru face ca razele sosite de la o stea să sufere unele variații de direcție și deci ochii noștri vor percepe în anumite momente mai multă lumină decît în altele. Impresia pe care ne-o lasă acest fenomen este aceea că steaua pe care o privim pîlpîie, sclipеște. Dacă starea de agitație și de turbulență a aerului este mai puternică, atunci și stelele sclipesc mai tare.

CEA DE A XV-A SESIUNE A O.N.U.

Uriașul interes stîrnit de vestea participării lui N. S. Hrușcirov la Sesiunea Adunării Generale a O.N.U. a animat întreaga omenire, insuflîndu-i speranțe noi și o mai mare încredere în forțele păcii! Gazetari, oameni de știință, oameni de toate profesiile, de toate culorile, de diferite concepții politice și religioase și-au legat inimile și aspirațiile vieții lor de epocala propunere de dezarmare generală și completă, făcută de către Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice încă din toamna anului 1959, în fața Adunării Generale O.N.U. Cronicarii vremurilor noastre, statisticieni abili au calculat numai decît cîte mii de războaie au avut loc în ultimile trei milenii. Cît de mult a singurat omenirea din cauza războaielor nesfîrșite și groaznice dintre care unele sînt numite, războiul de 30 de ani, războiul de 100 de ani, iar altele spre a arăta întinderea lor au fost numite războaie mondiale. Cît de amare și de distrugătoare au fost aceste războaie, cîte vieți tinere au secerat, ce imensă bogăție au costat, cîte bunuri s-au distrus. Oamenii de știință au calculat însă că, actualele arme de distrugere în masă, au putere imensă încît o singură bombă atomică sau cu hidrogen depășește toate exploziile din al II-lea război mondial, adunate la un loc.

„O lume fără războaie!“ ce gînd sublim, ce propunere adînc umanitară. Nu e om care să nu fie profund impresionat de aceste mărețe năzuinți. Era deci firesc ca lumea întregă să ridice capul să vadă, să audă, să se intereseze de istorica Sesiune a O.N.U.-lui, unde mesagerii păcii din lagărul socialist în frunte cu tov. N. S. Hrușcirov aveau să proclame de la înalta tribună a celui mai mare for al lumii, necesitatea dezarmării generale și complete.

Hotărîrea Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, ca delegația țării noastre la cea de a XV-a sesiune a O.N.U. să fie condusă de tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej, omul care întruchipează în modul cel mai desăvîrșit aspirațiile poporului român și dorința sa de pace, demonstrează în mod strălucit importanța pe care țara noastră o acordă acestei sesiuni.

La 9 septembrie 1960, pe bordul motonavei „Baltica“, N. S. Hrușcirov, împreună cu Gheorghe Gheorghiu-Dej, șeful delegației Romîne, Janos Kadar, șeful delegației Ungare, Todor Jivkov, șeful delegației Bulgare, ș.a. au părăsit portul sovietic Kaliningrad, îndreptîndu-se spre New-York. Istorică călătorie a motonavei Baltica a fost urmărită cu un interes deosebit de întreaga lume. Pe Baltica, care traversa marea și sigură pe sine oceanul Atlantic,

despicînd valurile reci și uneori agitate, erau cele mai calde inimi pentru tot ce viază, cele mai luminate minți pentru înțelegerea marilor probleme ale contemporaneității. Participarea lui N. S. Hrușcirov la lucrările celei de a 15-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. s-a bucurat de aprecierea unanimă a popoarelor, fiind considerat ca cel mai important eveniment politic. Persoane cu răspundere au declarat: „Tov. Hrușcirov va lua cuvîntul la sesiune nu numai în calitate de Conducător al delegației sovietice, ci și ca exponent al voinței tuturor popoarelor lumii care cer cu hotărîre înfăptuirea dezarmării generale și totale și încetarea acțiunilor agresive ale militaristilor americani“.

Cunoscutul fruntaș al vieții publice din America, Cyrus Eaton a declarat că: „este ferm convins că șefii tuturor statelor tuturor guvernelor trebuie să participe la apropiata sesiune a Adunării Generale a O.N.U., să ia cuvîntul în fața întregii lumi și să expună punctele lor de vedere în legătură cu problemele dezarmării, cea mai importantă și cea mai arzătoare problemă spre care este concentrată atenția întregii lumi“.

Eaton a declarat că admiră faptul că N. S. Hrușcirov pleacă la New York la Sesiunea Adunării Generale a O.N.U. După părerea lui Eaton, această călătorie constituie „o acțiune plină de curaj și totodată extrem de înțeleaptă“. „Ea va avea o uriașă influență pozitivă asupra întregii lumi“ a adăugat Eaton.

Plecarea lui N. S. Hrușcirov și a altor conducători ai țărilor socialiste la New York a influențat opinia publică mondială, care a început să exercite presiuni puternice asupra diferiților șefi de stat ai țărilor occidentale. Conducătorii mai multor țări, îndeosebi ai țărilor africane și asiatice, au declarat că vor urma exemplul lui N. S. Hrușcirov.

Opinia publică engleză a insistat ca primul ministru Macmillan să răspundă de asemenea la această inițiativă sovietică și să plece personal la sesiunea Adunării Generale a O.N.U.

Manuel Tello, ministrul Afacerilor Externe al Mexicului a declarat că participarea lui N. S. Hrușcirov la lucrările Sesiunii Adunării Generale a O.N.U. are o importanță enormă. Întregul glob cere dezarmarea.

Oamenii de știință au calificat călătoria lui N. S. Hrușcirov la sesiunea Adunării Generale a O.N.U., drept cea mai nobilă misiune a zilelor noastre. Ecoul nenumăratelor glasuri lucide care s-au ridicat în ajunul convocării celei de a XV-a Sesiune a Adunării Generale a O.N.U. s-a adeverit. Peste 30 de șefi de state și primminiștri au luat cuvîntul de la tribuna

O.N.U.-lui la care au participat 99 delegații de state. Nici forțele reacțiunii mondiale n-au stat în acest timp inactive. În cele din urmă cercurile militariste ale S.U.A. au recurs la o măsură irațională de a limita deplasarea lui N. S. Hrușciov la teritoriul insulei Manhattan, fapt ce a fost calificat de corespondentul ziarului „Daily Mirror” o greșeală cit se poate de grosolană. La Londra această hotărâre a guvernului american a fost considerată ca o acțiune absurdă, de pe urma căreia va avea de suferit S.U.A. În încheiere același corespondent a acuzat S.U.A. de „lipsă de politețe”.

Atenția și speranța omenirii iubitoare de pace a fost îndreptată spre Sesiunea Adunării Generale a O.N.U. sub titlul : „Bine ați venit, oameni de stat din toată lumea”. Ziarul „The Worker” a publicat pe prima pagină un articol în care saluta venirea lui N. S. Hrușciov și a celorlalți conducători de țări la New York, la cea de a 15-a sesiune a Adunării Generale pentru a apăra cauza sfântă a păcii”.

Adresându-se lor, ziarul declara : „Dvs. care vorbiți în numele majorității populației globului pămîntesc știți că adevărata Americă vă aprobă, și în Dvs., își pune speranțele. Aceasta este America care nu realizează profituri din producția de arme aducătoare de moarte, care nu atentează la libertatea nimănui, nu râvneste la teritoriile nimănui și nici la resursele altor popoare sau țări”.

În articol se spune în continuare : „A 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. trebuie să rămână în amintirea generațiilor viitoare ca moment de cotitură în istoria omenirii. Ea trebuie să realizeze progresul în rezolvarea problemelor care planează amenințator deasupra popoarelor întregii lumi : problemele înlăturării primejdiei permanente a războiului pe calea consolidării bazelor păcii. Aceasta trebuie să însemne un progres adevărat în ce privește dezarmarea generală și totală”.

La 29 septembrie orele 9,17, au sosit la New York, pe bordul motonavei Baltica, pentru a participa la cea de a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., N. S. Hrușciov președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., conducătorul delegației Romîne, tov. Gh. Gheorghiu-Dej, Todor Jivkov conducătorul delegației Bulgare, Janos Kadar conducătorul delegației Ungare, N. V. Podgornii conducătorul delegației R.S.S. Ucrainene și K. T. Mazurov conducătorul delegației R.S.S. Beloruse.

D-l N. S. Hrușciov a făcut o declarație în care a arătat că gândurile și năzuințele majorității oamenilor din toate țările sînt concentrate în prezent asupra unui singur țel, asigurarea unei păci trainice în lumea întreagă. Pentru asigurarea unei astfel de păci este nevoie ca toate țările și în primul rînd S.U.A și aliații lor, să se convingă că este necesar să se ajungă la un acord cu privire la dezarmare în condițiile unui strict control internațional. O

pace trainică poate fi instaurată pe glob numai atunci cînd armele vor fi aruncate.

Guvernul Sovietic constată cu satisfacție că o serie de țări au privit cu toată seriozitatea această problemă și că numeroși conducători de state s-au situat în fruntea delegațiilor țărilor lor la Adunarea Generală a O.N.U.

Din păcate, unii oameni de stat se declară în vorbe pentru O.N.U., îndeamnă la întărirea prestigiului ei, dar în realitate se ridică împotriva discutării la Adunarea Generală a O.N.U. a problemei dezarmării.

Dezarmarea reprezintă dar cea mai importantă problemă internațională cu care de mult își bat capul reprezentanții diferitelor state discutînd-o fără succes la diferite nivele. Și iată că atunci cînd guvernul sovietic propune ca la discutarea acestei probleme în Adunarea Generală a O.N.U. să participe conducătorii de state pentru a urni această problemă din punctul mort și a se găsi rezolvarea ei, această propunere este denumită propagandă. Într-adevăr, stranie logică. Oamenii care doresc ca problema dezarmării generale și totale să fie rezolvată, nu pot să înțeleagă o astfel de logică.

În încheiere, în declarație se arată că delegația sovietică a sosit la New York la cea de a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. în numele întăririi cauzei păcii și al rezolvării problemelor internaționale complicate.

Delegația R.P.R., declară D-l Gh. Gheorghiu-Dej, vine la cea de a 15-a sesiune a Adunării Generale O.N.U. ca mesager al voinței de pace a poporului român și a hotărîrii sale de a aduce o contribuție constructivă la rezolvarea problemelor arzătoare ale relațiilor internaționale.

Încă înainte de a-și începe lucrările, sesiunea O.N.U. trezește pretutindeni un interes imens și se află în centrul atenției opiniei publice mondiale în sensul cel mai larg al acestui cuvînt.

Punctul nostru de vedere este că oamenii de stat, reprezentanți ai unor țări, mai mari sau mai mici, oricare ar fi regimul social ai cărui exponenți sînt, au în acest moment îndatorirea supremă de a nu dezminți așteptările popoarelor și de a se călăuzi la apropiata sesiune a O.N.U. de voința sinceră de pace de a face să triumfe principiile coexistenței pașnice și ale rezolvării pe cale de tratative a problemelor litigioase.

Participarea la această sesiune a numeroși conducători de state și guverne, demonstrează simțul de răspundere cu care ei privesc problemele ce urmează a fi dezbătute, și în primul rînd problema cheie a relațiilor internaționale : dezarmarea generală și totală — temelia asigurării unei păci reale, trainice și durabile și a unei lumi fără războaie.

Conducătorul delegației romîne a declarat că : „Conjugîndu-ne eforturile cu ale celorlalte state iubitoare de pace, a căror număr crește fără încetare în vremea noastră atît de bogată în

prefaceri, R.P.R. va face, din partea ei, tot ce-
stă în putință pentru a contribui la consolida-
rea păcii, pe care o doresc arzător toate po-
poarele planetei noastre. Năzuința de pace este
profund ancorată în inimile și conștiințele
sutelor de milioane de oameni din întreaga
lume“.

Dezbaterile în înaltul for al popoarelor a
inceput prin recomandarea de către Comitetul
General ca pe ordinea de zi a sesiunii să fie
supuse dezbaterile a 78 de probleme.

La 23 septembrie N. S. Hrușciov, șeful dele-
gației sovietice la cea de a 15-a sesiuni a Adu-
nării Generale a O.N.U., a prezentat noile pro-
puneri sovietice cu privire la dezarmare.

Planul sovietic de dezarmare arată calea
spre lichidarea definitivă a primejdiei de război.

N. S. Hrușciov a formulat ideea dezarmării
generale și totale în condițiile unui strict con-
trol internațional, propunând înfăptuirea ei în
etape într-o perioadă de 4 ani. Deși U.R.S.S.
este unul din cele mai puternice state din
punct de vedere militar, ea s-a declarat gata
să renunțe la această forță militară, dacă și cele-
lalte mari puteri vor proceda la fel. Uniunea
Sovietică a întărit hotărârea sa de a păși la
înfăptuirea acestei mărețe idei prin reducerea
efectivă a forțelor sale armate cu 1.200.000
de oameni, adică cu o treime.

Puterile occidentale nu au manifestat vre-
dețință de a trece la măsuri practice în do-
meniul dezarmării și au început să aducă tot
felul de obiecțiuni planului sovietic. Printre
altele, ele au încercat să acuze Uniunea So-
vietică de faptul că propunând trei etape de
dezarmare ea se străduiește, chipurile, să men-
țină în prima etapă acele tipuri de arme în do-
meniul cărora se bucură de o superioritate
indeobște recunoscută. Propaganda occiden-
tală a făcut zarvă în jurul acestei probleme și
a început să afirme că problema interzicerii
rachetelor balistice intercontinentale trebuie
privită ca „o piatră de încercare“ a sincerității
intențiilor sovietice.

Străduindu-se să deschidă calea spre un
acord, noile propuneri sovietice țin seama toc-
mai de aceste obiecțiuni. Ele prevăd că, chiar
în prima etapă care va dura aproximativ un an,
un an și jumătate, se va înceta producția tutu-
ror mijloacelor de transportare la țintă a armii
nucleare și acestea vor fi distruse. Trebuie de
asemenea să fie lichidate toate bazele militare
străine aflate pe teritoriile altor state, de pe
aceste teritorii trebuie să fie retrase toate tru-
pele străine.

În cea de a doua etapă, printre alte măsuri,
guvernul sovietic propune interzicerea totală
a armelor nucleare, chimice, biologice și a altor
tipuri de arme de exterminare în masă, înceta-
rea producției și lichidarea stocurilor acumu-
late de aceste arme. În afară de aceasta se pre-
vede reducerea continuă a forțelor armate și a
armamentelor.

Potrivit planului sovietic cea de-a treia și
ultima etapă urmează să încheie lichidarea for-
țelor armate, a armamentelor tuturor statelor, să
pună capăt producției de război, să lichideze
ministerele de război, statele majore generale
și diferite instituții și organizații militare și
paramilitare.

La 27 septembrie a luat cuvântul conducă-
torul delegației R.P.R. — Gh. Gheorghiu-Dej.
Așteptată cu viu interes, cuvântarea rostită de
conducătorul delegației romine a fost retrans-
misă de postul de radio și televiziune al O.N.U.
La ghișeele speciale pentru ziare, un mare nu-
măr de exemplare, conținând discursul condu-
cătorului delegației romine, tradus în limba
engleză, s-a epuizat imediat. La noi, când cea-
surile arătau ora 7 seara, oamenii s-au adunat
cu emoție în jurul aparatelor de radio să as-
culte cuvântul rostit în fața reprezentanților
a 96 de state de omul care exprimă în modul
cel mai înalt năzuințele de pace și progres
ale poporului nostru. Activitatea conducătoru-
lui delegației romine, tov. Gh. Gheorghiu-Dej,
a fost imensă și rodnică tot timpul participării
la sesiunea a XV-a a O.N.U. Contactele cu
conducătorii diferitelor delegații va fi bogată
în urmări, țara noastră fiind mai bine cunos-
cută în lume prin realizările în toate domeniile
necunoscute în trecut, precum și năzuința
nobilă spre pace și coexistență pașnică promo-
vată în Balcani și în lumea întreagă de regimul
democrat popular.

Declarația Conducătorului delegației romine
a fost urmărită și susținută cu însuflețire de
întreaga populație a Republicii Populare Ro-
mine, care face zid de apărare de nezdruncat
pentru marea cauză a păcii. Delegației noastre
i s-au alăturat toți cetățenii țării, indiferent de
sectorul de activitate, naționalitate sau con-
cepție religioasă.

În fața Adunării Generale a O.N.U., au ur-
mat apoi puternicele și impresionantele cuvân-
tări ale tov. N. S. Hrușciov și a celorlalți con-
ducători de delegații ai țărilor lagărului socia-
list în care s-au pronunțat categoric pentru de-
zarmare, reorganizarea Secretariatului O.N.U.
întrucât actualul Secretar General al O.N.U.
face jocul imperialiștilor și cu argumente ră-
sunătoare s-au pronunțat contra colonialismu-
lui care este o rușine pentru secolul al XX-lea.

Ecoul produs de cuvântarea Conducătorului
delegației R.P.R. tov. Gh. Gheorghiu-Dej, a
fost scos în evidență de întreaga presă inter-
națională care a subliniat reînnoirea inițiativei
Guvernului român din 1957, ca Grecia și Turcia
să încheie un tratat de înțelegere, securitate
și colaborare în Balcani pentru a face din
această parte a lumii o zonă fără baze militare,
fără armament atomic și fără rachete.

(continuare în pag. 20)

„IATA OMUL”

„Isus a ieșit deci afară, purtînd cununa de spini și haina de purpură.
„Iată omul! le-a zis Pilat”. Ioan 19, 5.

Începînd chiar din zorii zilei, întreg Ierusalimul era în fierbere.

Se vorbea că în noaptea ce abia trecuse, Marele Preot și o mulțime de Farisei și Saducheii împreună cu garda Templului și cu o ceată de simbriași reușise ca la adăpostul nopții să aresteze pe umilul prooroc galilean — pe Isus din Nazaret. Stirile erau la început contradictorii. Pare-se că Galileeanul tare în fapte și cuvînt, nimicise pe toți cei ce voiau să pună mîna pe El. Alții afirmau că s-a dat o crîncenă luptă pe aleele Ghetsemanilor și numai datorită faptului că unul din mijlocul cetei Lui s-a dovedit a fi un trădător, numai astfel reușiră ei să pună mîna pe El. Ba alții spuneau că Isus s-ar fi făcut nevăzut, iar unul care afirma că fusese prezent, spunea tuturor că proorocul acesta puternic fu văzut vindecînd pe cei răniți, și se lăsă apoi prins și dus de garda Templului, iar ceata urmașilor Săi se răsîndi în toate părțile.

Curios și dornic de senzațional, Ierusalimul ieșise pe străzi, și se îndreptă în cete tot mai dese spre palatul Marelui Preot. Se auzeau voci care luau partea prinsului, cerînd să fie lăsat liber. Erau oameni suferinzi care îndemnau pe cei din jur să ceară eliberarea Celui ce era totdeauna gata a da sănătate. Paștele bătea la uși și mulțimea străină aflată la Ierusalim dorea să vadă pe Cel despre care auzise multe lucruri. Mulți dintre ei participară numai cu puțin timp înainte la triumfala Lui intrare în Ierusalim, și aveau încă vie în sufletul lor această scenă. Erau șocați în așteptările lor și erau interesați în desfășurarea evenimentelor. De pe străzi lăturalnice oamenii mergeau în șiruri compacte și gălăgioase spre palatul Marelui Preot.

În apropierea reședinței acestuia, drumul le fu barat de garda templului și de o ceată de oameni înarmați. Un grup nu prea numeros înainta făcîndu-și loc din greu. În mijloc ei au putut vedea pe Isus Hristos, cel atît de bine cunoscut tuturor. Slăbit, cu fața suptă și îmbrîncit de cei din jurul Său, înainta odată cu această mică grupă, și se pierdu în clădirile somptuoase ale Marelui Preot. Mulțimea care forma acum un singur ocean de capete, se frămînta în așteptarea deznodămîntului. În aer, plutea o stare încordată și între cei ce așteptau se porniră discuții, risete, injurii și amenințări.

Deodată, în unul din balcoanele palatului arhieresc, unul din slujbașii din casa Marelui Preot Caiafa, făcu tuturor cunoscut hotărîrea Sinedriului de a judeca și condamna pe Cel ce de cîțiva ani, prin lucrarea ce o făcea, submina temelia și autoritatea Sinedriului, amenințînd astfel cu prăbușirea complicatului sistem Iudaic. Agitația care pentru un moment amuțise, reîncepu cu o și mai mare putere. Glasurile erau contradictorii și părerile împărțite. În acest timp, în sala de judecată a Sinedriului, începu judecarea pripită și ilegală a Domnului și Mintuito-
rului nostru Isus Hristos.

De aici, procesiunea aceasta neobișnuită se îndrepta spre reședința procuratorului roman, Pilat din Pont.

În sala de judecată a acestuia, se strînse o mare mulțime de oameni — o mulțime, în inima căreia clocotea de acum o grozavă mînie. Condușă de preoții cei mai de seamă și de exponenții Sinedriului, această mulțime fu transformată într-o masă compactă de patimi dezlănțuite. Obiectul ei, un om legat, pe capul căruia era de acum pusă coroana de spini, și pe umerii căruia în batjocură soldații aruncară spre a face haz — manta de purpură — numindu-L împărat al Iudeilor.

Și acest om, împotriva căruia se reușise acum să se canalizeze pornirile răutăcioase ale unei mulțimi ațîțate era Cel despre care s-a putut spune, cu toată certitudinea — că în El „nu s-a găsit păcat”, și la El nu s-a putut găsi nici o vină.

La judecata aceasta făcută de Pilat sub presiunea Iudei-

lor, el dădu verdictul ce a fost auzit de toată mulțimea aflată în sala de judecată a procuratorului roman — **NU GĂSESC NICI O VINĂ ÎN EL** — și apoi adaugă arătând spre Domnul Hristos — **IATĂ OMUL**.

Cuvintele acestea ale lui Pilat, au răsunat de-a lungul veacurilor, oprindu-se la inima fiecărui cercetător sînguincios și sincer. Chiar dacă Iudeii știindu-l năvolnic și fricos l-au intimidat și a pronunțat sentința de condamnare la moarte a lui Isus, totuși cuvintele acestea ale lui au rămas și rămîn ca mărturie.

Priviți la acest om! El, este singurul dintre muritori care a aruncat singur și fără teamă provocarea aceasta tuturor: **In Mine... nu găsește nici o vină! Cine poate deci să Mă găsească vinovat cu ceva?**

Spre El, păcătosul se îndreaptă avînd în sufletul său speranța mîntuirii în singele și jertfa Sa, datorită harului Său cel nespus de mare și puternic. În strădania lor de găsirea unui punct de sprijin și echilibru spiritual și de redresare ei spun — **IATĂ OMUL!**

Ne reamintim cuvîntul lui Dumnezeu rostit prin gura proorocului Zaharia — „Iată omul“ — (Zah. 6, 12). Acesta, prezintă celui păcătos calea ce duce spre îndreptățirea prin credința în jertfa Celui crucificat pentru noi toți.

Cine este acest om?

El este Cel ce stă la dreapta lui Dumnezeu în ceruri, El este cel ales de Dumnezeu și impuniternicit de El; „Pe acest Isus Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mîntuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor“. **Fapte 5, 30.**

El este cel care „în toate lucrurile a fost ispitit dar fără păcat“. **Ebr. 4, 15.**

— Desigur că cea mai mare taină este taina evlaviei căci: „fără îndoială mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă“. **1 Tim. 3, 16.**

Căci „deoarece copiii sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtași la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor“. **Ebr. 2, 14, 15.**

Moartea Sa, îngroparea și învierea Sa, toate acestea ocupă locul de frunte în solia Evangheliei. „Vă fac cunoscut fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi“. **1 Cor. 15, 1—4.**

„Cine-i va osîndi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi“. **Rom. 8, 34.**

Noi, cei ce credem și ne socotim păcătoși și căutăm iertarea și intrarea înaintea lui Dumnezeu; noi avem intrare „dîncolo de perdeaua dinlăuntru numai prin credința în truparea Sa“. „Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o

slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. **Ioan 1, 14.**

„Acum, El este „Fiul Omului“ și stă la dreapta lui Dumnezeu în ceruri“. El este un Mare Preot, care s-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul“. **Ebr. 8, 12.**

Căci prin credința în această măreață lucrare, prin singele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfînt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său“. **Ebr. 10, 19, 20.**

Iată... acesta este omul! Cînd Pilat a făcut această prezentare gloatei infuriate, poate că el nu s-a gîndit că rostește niște cuvinte puse pe buzele lui de inspirația divină — **IATĂ OMUL!** Și-n El, eu nu găsesc nici o vină.

Nu degeaba veacurile de apostazie și schismă din Biserica Creștină a căutat să șteargă de e posibil această a doua persoană a dumnezeirii din sfatul cerului. Negînd existența și activitatea Lui, Arianismul, a căutat și caută să întunece personalitatea și lucrarea monumentală a Domnului Hristos în cadrul planului de mîntuire.

Să-l privim în toată in finita Lui condescendență. Deși „asemenea lui Dumnezeu“, El „a fost făcut asemenea nouă“. El a coborît de bună voie pînă la cele mai de jos abisuri, pentru a ridica pe păcătoși pînă la cele mai monumentale înălțimi spirituale. **IATĂ... ACESTA ESTE OMUL!**

.....

Mulțimea strînsă pe dealul Golgotei în procesiunea răstignirii, se retrăgea descumpănită, rușinată și speriată spre oraș. Evenimentele zilei îi atrase în acțiuni necugetate și care s-au terminat destul de straniu.

Intunericul ce se lăsă brusc peste natura înconjurătoare, pătrunsesse pînă în sufletele lor, înfiorîndu-i. Batjocurile amuțiră și semeția se retrase din mijlocul lor. Coborau, bijbiind, încovoiați parcă sub povara faptelor lor. Situația era apăsătoare. În mijlocul scenei, sus, pe culmea Golgotei Isus cu fruntea plecată sub povara ne-

legiurilor tuturor veacurilor își incredință duhul în mîna Tatălui.

Acum, în urechile și-n memoria tuturor apărură ca un fulger cuvintele lui Pilat — IATĂ OMUL! EU NU AM GĂSIT NICI O VINĂ ÎN EL...

Toți încercau simțul vinovăției și al răspunderii în fața faptului săvîrșit. În inimile lor, adevărul despre Domnul Hristos, începuse din nou să-și facă loc. Mirajul incertitudinii și pornirile mîniei începeau să dispară. Și-n timp ce mulțimile începeau să gîndească cu gîs stîns despre originea divină a

Crucificatului, Sutașul roman, ca un interpret voluntar al gîndurilor nerostite a miilor de iudei ce coborau dealul Căpățînii, ca un ecou al sufletelor lor, spuse cu voce tare și cu convingere — CU ADEVĂRAT ACESTA A FOST FIUL LUI DUMNEZEU...! Și-n inimile tuturor începea să se cimenteze convingerea, ce și-o împărtășeau cu sfială unii altora: „IATĂ... ACESTA A FOST OMUL! OM... și totuși DUMNEZEU. CONDAMNAT... și totuși JUDECĂTOR. MORT... și totuși VIU în vecii vecilor.

T. NICULESCU

Știați că ?..

... După măsurătorile efectuate în cadrul Anului geofizic internațional, volumul total al ghețurilor de pe glob atinge aproximativ 18 000 000 km. cubi, adică cu 40% mai mult decît se presupunea înainte de aceste calcule? Antarctica suportă ea singură 90% din acest volum?

★

... Cele mai multe cutremure au loc în Chile și anume în medie 3 pe zi? În Japonia în fiecare 3 zile au loc 4 cutremure? În U.R.S.S., cele mai dese cutremure sînt în insulele Curile, și anume se înregistrează cite unul la trei zile?

★

... În fiecare oră pe glob au loc în medie 10 cutremure de pămînt, adică peste 100.000 pe an. Dar 9—10 din aceste cutremure sînt înregistrate doar de aparate speciale — seismografe — și pe care omul nu le simte? Circa 1000 de cutremure pe an deteriorează locuințele, 100 le dărîmă, 10 sînt distrugătoare, iar catastrofale sînt nu mai mult de unul pe an?

... Leningradul este așezat pe cele aproape 100 de insule ale deltei rîului Neva?

★

... După ultimele date statistice, masivele păduroase ocupă o importantă suprafață a pămîntului, circa 3,8 miliarde hectare, 23,3% din întreaga suprafață a pădurilor aparține Americii Latine; 17,1% Statelor Unite? U.R.S.S. deține aproape 1/5 din întreaga suprafață acoperită de păduri a globului?

★

... Prima carte tipărită din lume — opera indiahă „Sutra de diamant“ tradusă în limba chineză — a fost tipărită la 11 mai 868 de meșterul Ven Ci? Ea avea forma unui sul compus din șase foi de text și o foaie cu gravura lui Buda?

★

... Rezerva totală de lemn existentă în pădurile aflate în exploatare se ridică la 101 miliarde m.c.? Volumul anual al exploatărilor mondiale, este de 1,38 miliarde m.c.?

Afirmația aceasta a Domnului Hristos făcută lui Petru, în care Mântuitorul afirmă că: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor“, iar o dată cu ele posibilitatea de a deschide și închide, după plăcere, capriciu, sau interes calea de intrare în ceruri, a constituit întotdeauna subiect de discuții teologice destul de aprinse și cu urmări destul de neplăcute pentru Biserica Creștină.

Pe o greșită interpretare a acestei afirmații a Domnului Hristos, s-au stabilit principii de comportare, ridicându-se în mod logic, problema destul de rîvnită, a unei succesiuni la păstrarea acestor „chei“ cum și problema capitală a exercitării prerogativelor divine expuse de Fiul lui Dumnezeu, în discuția avută cu urmașii Săi, în acele zile ale lucrării în părțile Cezareii lui Filip.

În cele ce urmează, nu ne vom ocupa de dreptul succesorial la „Cheile și scaunul Sfintului Petru“, ci vom insista asupra însemnătății obiective a afirmației Fiului lui Dumnezeu: „Îți voi da cheile Împărăției Cerului“.

Unei minți raționale și cu o gândire logică, i se prezintă întrebarea: „Nu cumva în acele clipe ca o răsplată a promptitudinii cu care Petru prin inspirația divină răspunde Mântuitorului „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.“ — Mântuitorul i-a conferit puterea suverană asupra Bisericii Sale de pe acest pământ?

Există o școală teologică ce învață că Dumnezeu a încredințat aceste „chei“ numai lui Petru și implicit succesorilor lui. În virtutea acestei puteri suverane cei ce dețin aceste „chei“ ale împărăției cerurilor pot după voie a dezlega sau a lega, orice este în legătură cu cerul. Petru, considerat fiind ca Prinț al Apostolilor, a primit două chei pe care le-a transmis apoi urmașilor săi spre folosință. Una — simbolul puterii spirituale, iar alta, simbolul puterii temporare sau pămîntești.

CHEILE IMPĂRĂȚIEI

În ciuda acestor susțineri cu totul nefondate și deci nescripturistice, cercetînd și răsfoind chiar afirmația așa numitor părinți ai Bisericii, vom constata că aproape toți sînt de acord a afirma contrariul celor susținute de susnumita școală teologică.

Singura care declară cu de la sine putere că, Apostolul Petru a primit cheile Împărăției Cerului pentru a le transmite apoi urmașilor săi, este conciliul de la Milève, fără însă a spune cine anume sînt urmașii Apostolului Petru.

Pe de altă parte, Origéne, Sf. Ambrozie, Sf. Jérôme ș.a. spun că: „Fiecare dintre apostoli au primit cheile Împărăției Cerului“.

Sf. Gaudențiu și Sf. Augustin se apropie în susținerile lor, de teza Sfintelor Scripturi cînd declară ceea ce găsim în lucrarea lor „DE VERBIS DOMINI“—Sermon 149. „Ce veți zice? Că aceste chei Apostolul Petru și Pavel le-au primit numai ei singuri? Nu! Nicidecum. Petru, Iacob, Ioan cum și toți ceilalți apostoli au primit ca și Sf. Petru „Cheile Împărăției Cerului“.

Pentru înțelegerea problemei, ne găsim în fața a două expresii, pe care sîm căutăm a le explica.

- Împărăția lui Dumnezeu
- Împărăția Cerurilor

Ce este una, și ce reprezintă cealaltă?

În vorbirea Sa, Domnul nostru Isus Hristos se folosea foarte des de aceste expresii. În N. Testament, expresia Împărăția lui Dumnezeu este folosită de peste 40 de ori, iar Împărăția cerurilor de peste 30 de ori. Astfel noi găsim:

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decît Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decît el. Din zilele lui Ioan Botezătorul pînă acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mîna pe ea“. Mat. 11, 11, 12.

Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat“. Mat. 13, 11.

„După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea. El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape...“. Marcu 1, 14, 15.

„Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, cu nici un chip nu va intra în ea!“ Marcu 10, 15.

„Tot așa cînd veți vedea întîmplîndu-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape“. Luca 21, 31.

Mîntuitorul se adresa noroadelor zicînd: „Căutați... Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui... „Mat. 6, 33. El a trimis pe ucenicii Săi și pe toți cei care-L primesc să vestească

„Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri“.

CERURILOR

Împărăția lui Dumnezeu. „Isus i-a zis: „Lasă morții să-și îngroape morții, și tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu“. Luca 9, 60.

Apostolul Pavel în lucrarea sa prezenta condițiile ce trebuiesc împlinite pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu.

„Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sîngele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea“. 1 Cor. 15, 50.

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege“. Gal. 5, 22, 23.

În lucrarea Sa pe acest pământ, rînd pe rînd, Domnul Hristos folosindu-Se de inepuizabilul și neîntrecutul izvor de inspirație pe care-l oferă viața zilnică a celor ce prin munca lor produc bogățiile lumii, compara Împărăția Sa cu:

1) Semănătorul care a ieșit să semene: „În aceeași zi, Isus a ieșit din casă, și ședea lângă mare. O mulțime de noroade s-au strîns la El, așa că a trebuit să Se suie să șadă într-o corabie; iar tot norodul stătea pe țarm. El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde, și le-a zis: „Iată, semănătorul a ieșit să semene. Pe cînd semăna el, o parte din sămînța a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mîncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stîncioase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adînc. Dar, cînd a răsărit soarele, s-a pălit; și pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut, și au înecat-o. O altă parte a căzut în pământ bun, și a dat roadă: un grăunte a dat o sută, altul șaizeci, și altul treizeci. Cîne are urechi de auzit, să audă“. Mat. 13, 1—9.

2) Sămînța de muștar: „El a mai zis: „Cu ce se aseamănă Împărăția lui Dumnezeu, și cu ce o voi asemăna? Se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om, și l-a aruncat în grădina sa; el a crescut, s-a făcut copac mare, și păsările cerului și-au făcut cuiburi în ramurile lui“. Luca 13, 18, 19.

3) Aluatul ce dospește coca: „El a zis iarăși: „Cu ce voi asemăna Împărăția lui Dumnezeu? Se aseamănă cu aluatul, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină, pînă s-a dospit toată“. Luca 13, 20, 21.

4) O comoară ascunsă: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea“. Mat. 13, 44.

5) Mărgăritarul de mare preț: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, cînd găsește un mărgăritar de mare preț, se duce și vinde tot ce are, și-l cumpără“. Mat. 13, 45, 46.

6) Năvodul aruncat în mare: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun, și aruncă afară ce este rău“. Matei 13, 47, 48.

7) Împăratul care s-a socotit cu datornicii săi: „Atunci Petru s-a apropiat de El, și l-a zis: „Doamne, de cîte ori să iert pe fratele meu cînd va păcătui împotriva mea? Pînă la șapte ori?“ Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic pînă la șapte ori, ci pînă la șaptezeci de ori cîte șapte. De aceea, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala, și i-au adus pe unul, care îi datora zece mii de galbeni. Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpînul lui a poruncit să-l vîndă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui, și tot ce avea, și să plătească datoria. Robul s-a aruncat la pământ, și s-a închinat, și a zis: „Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot“. Stăpînul robului aceluia, făcîndu-i-se milă de el, i-a dat drumul, și i-a iertat datoria. Robul acela, cînd a ieșit afară, a întîlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mîna pe el, și-l strîngea de gît, zicînd: „Plătește-mi ce-mi ești dator“. Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga și zicea: „Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti“. Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, pînă va plăti datoria. Cînd au văzut tovarășii lui cele întîmplate, s-au întristat foarte mult, și s-au dus de au spus stăpînului lor toate cele petrecute. Atunci stăpînul a chemat la el pe robul acesta, și i-a zis: „Rob viclean! Eu ți-au iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de aproapele tău, cum am avut eu milă de tine?“ Și stăpînul s-a mîniat și l-a dat pe mîna chinuitorilor, pînă va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ce-

resc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său". Mat. 18, 21—35.

8) Lucrătorii viei : „Fiindcă Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care a ieșit dis de dimineață, să-și tocmească lucrătorii la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu cite un leu pe zi, și i-a trimis la vie. A ieșit pe la ceasul al treilea, și a văzut pe alții stînd în piață fără lucru. „Duceți-vă și voi în via mea“, le-a zis el, „și vă voi da ce va fi cu dreptul“. Și s-au dus. A ieșit pe la ceasul al șaselea și al nouăle, și a făcut la fel. Cînd a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stînd în piață, și le-a zis : „De ce stați aici toată ziua fără lucru?“ Ei i-au răspuns : „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni“. „Duceți-vă și voi în via mea“, le-a zis el, „și veți primi ce va fi cu dreptul“. Seara, stăpînul viei a zis ispravnicului său : Cheamă pe lucrătorii, și dă-le plata, începînd de la cei de pe urmă, pînă la cei dintii. Cei din ceasul al unsprezecelea au venit, și au luat fiecare cite un leu. Cînd au venit cei dintii, socoteau că vor primi mai mult ; dar au primit și ei tot cite un leu de fiecare. După ce au primit banii, cîrteau împotriva gospodarului, și ziceau : „Acestia de pe urmă n-au lucrat decît un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei“. Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei : „Prietene, ție nu-ți fac nici o nedreptate ; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu ? Ia-ti ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu ? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sînt bun ?“ Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintii, și cei dintii vor fi cei din urmă ; pentru că mulți sînt chemați, dar puțini aleși“. Mat. 20, 1—16.

9) Pilda fiului de împărat : „Isus a luat cuvîntul, și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis : Împărăția cerurilor se ase-

mănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă ; dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăși alți robi, și le-a zis : „Spuneți celor poftiți : „Iată că am gătit ospățul meu ; juncii, și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate ; toate sînt gata, veniți la nuntă“. Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat ; unul la holda lui, și altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mîna pe robi, și-au bătut joc de ei, și i-au omorît. Cînd a auzit împăratul s-a mîniat ; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia, și le-a ars cetatea. Atunci a zis robilor săi : „Nunta este gata ; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă dar la răspîntiile drumurilor, și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi“. Robii au ieșit la răspîntii, au strîns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți. Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții ; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. „Prietene“, i-a zis el, „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă ?“ Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi : „Leगाți-i mîinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară ; acolo va fi plînsul și scrișnirea dinților. Căci mulți sînt chemați, dar puțini sînt aleși“. Mat. 22, 1—14.

10) Cele zece fecioare : „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile, și au ieșit în întîmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, cînd și-au luat candelile, n-au luat cu ele untdelemn ; dar cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au așipit toate, și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare : „Iată mirele ieșiți-i în întîmpinare !“ Atunci toate fecioarele

acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte : „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile. Cele înțelepte le-au răspuns : „Nu ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă ; ci mai bine duceți-vă la cei ce vînd untdelemn și cumpărați-vă“. Pe cînd se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele : cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare, și au zis : „Doamne, Doamne, deschide-ne !“ Dar el, drept răspuns, le-a zis : „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc !“ „Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului“. Mat. 25, 1—13..

Deci din toate cele de mai sus, putem trage concluzia cea adevărată, că acești doi termeni — Împărăția lui Dumnezeu și Împărăția Cerurilor, sînt termeni asemenea.

Împărăția cerurilor sau Împărăția lui Dumnezeu, se prezintă sub două aspecte :

a) Un aspect interior

b) Un aspect exterior

Atunci cînd citim cele raportate în Luca 17, 20 : „Fariseii au întrebat pe Isus cînd va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis : „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile“. Aici Isus arată spre aspectul interior al acestei Împărății. Cînd citim însă Marcu 4, 26—29 : „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci cînd aruncă un om sămînța în pămînt ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua ; sămînța încolțește și crește fără să știe el cum. Pămîntul rodește singur ; întîi un fir verde, apoi spic ; și cînd este coaptă roada, pune îndată secerea în ea, pentru că a venit secerișul“. Aici El prezintă aspectul exterior sau material al acestei Împărății.

Pînă la venirea Domnului nostru Isus Hristos, Împărăția

lui Dumnezeu se găsește aici pe pământ, căci în privința aceasta cuvîntul inspirat ne spune: „primirea prin credință în inimile noastre a lui Isus ca Domn, însemnează începutul vieții veșnice. Deci în mod implicit — Împărăția lui Dumnezeu. Asemenea unei mici semințe de muștar ea crește și se dezvoltă neîncetat.

Să revenim acum la întrebarea noastră de mai sus. Este oare apostolul Petru, singurul care a primit puterea de a închide și deschide universala Împărăție a lui Dumnezeu? Este acesta oare un drept sacrosanct, acordat pe viață ca o licență, unei singure persoane, care abuzînd de aceasta să se transforme într-o persoană sau Biserică, care să monopolizeze aceasta? O, nu! Nicidecum. Deplină și nespusă eroare și semeție! Noi toți am primit (dar, în adevăr, de diferite grade) aceste chei, de care să ne folosim pentru mintuirea sau pierderea noastră și a celor din jurul nostru.

El, Dumnezeu, nu a lăsat această problemă de importanță vitală, în seama unui singur om, fie el îmbrăcat chiar într-o pelerină de purpură. Nu! Hotărît, nu! El, Domnul Hristos, și nici chiar apostolul Petru și ceilalți, nu s-au ocupat cu aceasta. Sf. Scriptură tocmai ne îndeamnă să pornim la căutare, în primul rînd a Împărăției lui Dumnezeu și a dreptății Sale, folosindu-ne pentru aceasta de cheile ce ne-au fost încredințate tuturor.

De fapt, cheile sînt un simbol al puterii, al autorității. Pe vremuri, cînd o cetate era cucerită, atunci cel înfrînt, preda cuceritorului cheile cetății. Prin aceasta, el în mod simbolic preda autoritatea și conducerea.

La Iudeii din timpul Domnului Isus și chiar mai tîrziu, cei ce terminau cursurile școlii rabinice, primeau la absolvire o cheie, care însemna că cel care a primit-o era de acum capabil și versat în problemele de doctrină și deci era capabil de a preda și altora toate învățăturile și prescripțiile legii iudaice.

Apostolul Petru care mărturisirea despre Domnul Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu (Mat. 16, 16), avea cu ce proba că Dumnezeu i-a descoperit lucrul acesta, și de asemenea că Domnul Hristos prevăzuse momentul cînd Petru prin vestirea sa, deschisese Împărăția lui Dumnezeu pentru mii de persoane. Și acest eveniment, a avut loc la Rusalii, cînd în urma predicii lui Petru s-a deschis cerul — Împărăția lui Dumnezeu — pentru 3.000 de persoane, în afară de femei și copii. „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete“. Fapte 2, 41.

Fariseii, posedau de asemenea cheile Împărăției lui Dumnezeu, dar ei nu se serveau de ele pentru a deschide, ci pentru a închide porțile Cerului. Aceasta a atras binemeritata muștrare a Domnului: „Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mîna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre“. Luca 11, 52.

Petru, Pavel și toți ceilalți apostoli, s-au folosit de cheile încredințate lor, căci Isus este poarta de intrare, după cum El însuși spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tîlhar“. Isus le-a mai zis: Adevărat, adevărat vă spun

că eu sînt ușa oilor. Eu sînt ușa. Dacă intră cineva, prin Mine, va fi mîntuit. Va intra și va ieși și va găsi pășune“. Căci, spune apostolul Pavel în epistola sa către Efeseni „și unii și alții avem intrare la Tatăl“. Efes. 2, 18.

Deci, în concluzie, toți oamenii dețin această putere de a deschide sau închide Împărăția lui Dumnezeu, cu cheile ce le-au fost date.

În discuția Sa cu Pilat, la scaunul de judecată al acestuia, Isus spuse: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este în adevăr, ascultă glasul Meu“.

Hristos afirma că Cuvîntul Său era în sine o cheie care ar fi dezlegat orice taină pentru cei care erau gata să-L primească. Avea o putere care se recomandă singură și acesta era secretul întinderii Împărăției Sale.

În enciclica edictată după dioceza din Clermont, la 759 d. Hr. citim sub titlul „Ioan și Pavel“.

Ioan și Pavel sînt ca doi măslini, plantați pentru a sta înaintea Domnului, după cum cele două sfeșnice ard în prezența Sa. Ei au primit puterea de a deschide sau închide porțile cerului, căci limba lor a devenit — chei ale împărăției Cerurilor.

Iată deci că, textul din Matei 16, 19, nu se referă la o putere mistică, despotică și ereditară într-o anumită categorie și ierarhie eclesiastică, ci accesul la folosirea lor este dat tuturor, bineștiind că principiul conducător în toate problemele vieții, este deplina libertate de alegere, libertate ce nici Dumnezeu nu a înțeles s-o limiteze sau s-o suprimé.

D. POPA

IUBIREA DE APROAPELE

Deseori se întâmplă ca unii dintre lucrătorii din via Domnului să trăiască și să moară fără să-și înțeleagă lucrarea lor. În clipa însă în care cineva pune iubire în lucrarea sa, aceasta va primi imediat un colorit deosebit pe care n-ar fi avut-o niciodată dacă el ar fi rămas tot în starea de mai înainte. Se poate ca cineva să găsească o deosebită bucurie chiar într-o ocupație a vieții ajungând pînă acolo încît să iubească lucrarea sa cum își iubește pictorul pînzele și pensula sa, sau muzicantul, vioara sau pianul său. Dacă facem ceva din iubire, atunci chiar lucrurile cele obișnuite devin pentru noi o plăcere. Atunci nu mai privim lucrarea noastră ca fiind o muncă oboșitoare, ci o îndeplinim cu o cîntare în inima și pe buzele noastre. „Dați-mi pe un om care știe să cînte atunci cînd lucrează“, a spus odată un filozof care a constatat că armonia care există între un om și lucrarea sa zilnică însemnează în primul rînd armonie în sufletul său.

Dacă acest lucru este adevărat despre niște datorii obișnuite, atunci cu cît mai adevărat va fi despre lucrarea cea minunată din slujba aproapelui. În tot ce face un creștin el va putea descoperi bucurii, pentru că toată lucrarea sa face ca viața sa să fie vrednică de trăit pe acest pămînt, iar el se va pregăti astfel pentru viața veșnică.

Acela care trăiește în pace cu cei ce-l înconjoară și cu tot ce este în jurul său, — fie că soarele strălucește pe cer, fie că plouă, fie că e cald, fie că e frig, — va privi toată lucrarea sa ca o plăcere.

Apostolul Pavel a adresat o scrisoare foarte serioasă bisericii din Efes. El iubea pe Efeseni, pentru că mulți dintre ei au fost aduși la credință prin el. El a lucrat în acest oraș citva timp, și împreună cu alți conlucrători a organizat o comunitate puternică. În epistola sa către Efeseni el vorbește în felul următor despre dimensiunile de nemăsurat ale iubirii: „...Iată, de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie în ceruri și pe pămînt, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca avînd rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“. Efes. 3, 14—19.

Cînd inima este plină de iubire, atunci aspectul vieții întregi va fi schimbat. Iubirea este rodul Duhului Sfînt care schimbă complexul întreg al slujbei noastre, așezînd evenimentele într-o lumină deosebit de frumoasă. Iubirea este putere; o putere motrică, o putere durabilă, o putere lucrătoare.

Cu o oarecare ocazie a venit un cărturar la Domnul Hristos și între el și Mintuitorul s-a angajat următoarea conversație: „Unul din cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Isus răspunsese bine Saduchailor, a venit la El, și L-a întrebat: „Care este cea dintii dintre toate poruncile?“ Isus i-a răspuns: „Cea dintii este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeuul nostru, este un singur Domn“; și „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta“; iată porunca dintii. Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“. Nu este altă poruncă mai mare decît acestea“. Marcu 12, 28, 31.

IUBIREA FACE CA MUNCA NOASTRĂ SĂ DEVINĂ O PLĂCERE

Iubirea este în stare să schimbe orice muncă în plăcere și să ne facă să îndeplinim lucrarea noastră în așa fel, încît să placă lui Dumnezeu. Dacă un predicator este morocănos față de Dumnezeu, indispus din cauza lucrării sale, criticant față de credincioșii cărora trebuie să le slujească, cum poate să placă el Domnului? Cu totii stim ce însemnează să vezi niște copii indispuși și supărați. Cine are de a face cu persoane care și-au pierdut buna lor dispoziție își va da în curînd seama că este o adevărată pedeapsă pentru el. Iubirea este un lucru care înfrumusețează viața și face ca orice lucrare să devină o plăcere. Acolo unde stăpînește iubirea, serviciul pe care-l cere Dumnezeu din partea slujitorilor Săi este foarte ușor, fiecare lucru va fi făcut cu plăcere și fiecare lucru pe care-l cere din partea noastră va fi privit ca un privilegiu. Unii ca aceștia care au făcut o asemenea experiență nu vor mai fi morocănoși, nici indispuși și nici nu se vor plînge din cauza ocupației lor. În inima lor se găsește un principiu care face ca orice datorie să fie îndeplinită cu bucurie. Totdeauna, să îndeplinim lucrarea noastră din iubire, așa încît oricare lucru să izvorască din iubire și să fie un act al iubirii.

Biblia declară că Dumnezeu posedă iubirea într-o măsură desăvîrșită. Domnul Hristos a exprimat lucrul acesta prin textul de aur al

Sfintelor Scripturi : „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Acesta este apogeul iubirii. Aceasta este iubirea care sacrifică, o iubire care nu poate fi înțeleasă de mintea omenească, cu toate acestea mi se pare că dintre toți apostolii, Ioan a știut să intoneze nota cea mai înaltă, atunci când a scris cele ce urmează : „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu ; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și „Dumnezeu este iubire“. „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“. 1 Ioan 4, 7, 8, 11.

Domnul Hristos și Dumnezeu sînt una în iubirea cea mare, pe care au manifestat-o față de păcătoși. Domnul Hristos S-a dat pe Sine însuși ca o jertfă de bunăvoie, pentru răscumpărarea noastră. El n-a fost silit să vină pe pămîntul nostru și să moară pentru noi. Iubirea pe care ne-a arătat-o prin faptul că a coborît din cer pentru ca să-Și dea viața pentru noi păcătoși, este lucrul cel mai minunat cu care se poate ocupa mintea noastră. Într-adevăr, Dumnezeu Și-a arătat iubirea Sa față de noi, prin faptul că, — pe cînd eram noi încă păcătoși — Hristos a murit pentru noi.

Dumnezeu este iubire, Domnul Hristos este iubire, Duhul Sfînt este iubire. Manifestarea supremă a iubirii lui Dumnezeu stă în faptul că ne-a dăruit pe Domnul nostru Isus Hristos, îngăduind ca El să moară pentru noi. Puteți să înțelegeți cum s-a putut ca Dumnezeu să îngăduie ca Fiul Său să fie răstignit pe cruce, iar El să nu intervină în nici un fel ? Cum vă explicați lucrul acesta ? Aceasta întrece cu mult puterea noastră de pricepere. Dar iată, așa s-a purtat Dumnezeu. Așa este Dumnezeu și aceasta a făcut El pentru noi. El a dat pe Fiul Său, ca să moară pentru noi.

Iubirea este însușirea cea mai activă și mai convingătoare a inimii omenești. Nu există nici o tendință și nici o dorință firească care să fie atât de puternică, după cum este iubirea. Nu există nimic în ochii lui Dumnezeu care să poată lua locul iubirii în viața unui predicator creștin. Descrierea iubirii pe care o face apostolul Pavel în 1 Corinteni 13, este numai la superlativ. Fiecare dintre noi ar trebui să aplice aceasta predicatorilor noștri și fiecăruia dintre noi în parte. Să ne străduim a înțelege pe deplin ce vrea să spună apostolul Pavel, cînd scrie : „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval zîngănit“. 1 Cor. 13, 1.

Să presupunem că cineva s-ar prezenta și ar vorbi în limbi omenești și îngerești, să presupunem că el ar avea darul profeției și ar înțelege toate tainele, așa fel încît ar putea explica orice lucru care ne pare nouă greu de înțeles, să presupunem mai departe că el ar fi înzestrat cu toate cunoștințele așa încît i-am putea pune orice întrebare și el — asemenea lui Solomon — ar fi în stare să ne dea un răspuns satisfăcător, și — pe deasupra tuturor — să ne închipuim că el ar avea o credință atât de puternică încît ar fi în stare să mute și munții, — nu credeți că un asemenea om ar fi vrednic de toată cinstea ? Cu toate acestea apostolul spune că — deși un om ar putea avea toate aceste daruri — totuși dacă în inima lui nu se află iubirea ca principiu călăuzitor, el nu este nimic.

Constatarea aceasta este cu adevărat deosebit de importantă, dar apostolul Pavel mai adaugă și un alt lucru, care este și mai puternic : „Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic“. 1 Cor. 13, 3.

În ochii lui Dumnezeu iubirea este cea mai înaltă însușire pe care o poate poseda cineva, ea este singura pasiune mare a sufletului care face pe credincios asemenea lui Dumnezeu. Cu cît iubim mai mult, cu atât mai mult ne asemănăm cu El. Apostolul Pavel rezumînd toate acestea declară la sfîrșit de tot : „Acum dar, rămîn aceste trei : credința, nădejdea și dragostea ; dar cea mai mare dintre ele este dragostea“. 1 Cor. 13, 13.

Iubirea aceasta va fi înscrisă în toate faptele noastre, ea se va manifesta în tonul vocii noastre, în fiecare cuvînt și în fiecare acțiune. Fiecare contact pe care-l aveți cu viața înconjurătoare poartă solia acestei iubiri care se află în inima voastră.

Bine, atunci nici noi nu sîntem vrednici de iubirea lui Dumnezeu. Ce merite am putea prezenta noi pentru care Dumnezeu să fi dat pe Fiul Său ca să moară pentru noi ? Cine sîntem noi ca Domnul Hristos să guste moartea pentru ca noi să putem primi viața veșnică în timp ce noi am folosit viața noastră de pînă acum numai ca să satisfacem dorințele firii noastre pămîntești ? E greu să găsim un motiv pentru o iubire atât de mare. Deci, Dumnezeu ne-a iubit cînd noi eram încă păcătoși și cînd nu se afla nimic în noi care ar fi fost vrednic de iubirea Lui. La fel se așteaptă ca și noi să iubim pe aproapele nostru. Un slujitor al Evangheliei care vrea să lucreze cu succes în via Domnului trebuie să iubească sufletele pentru care lucrează.

SĂ ELIMINĂM ORICE PREJUDECATĂ

Un predicator nu ar trebui să hrănească nici-odată în inima lui vreo prejudecată împotriva vreunei persoane sau vreunui popor. Nu împartă ce limbă vorbește cineva, sau care este culoarea pielii lui, sau ce fel de obiceiuri are. Noi trebuie să iubim pe toți. Nu avem nici un motiv să credem că noi am fi superiori persoanelor din adunarea noastră.

Ceea ce are preț în ochii lui Dumnezeu este iubirea pe care o nutrim față de frații noștri. Dacă îi iubiți așa după cum v-a iubit Domnul Hristos, atunci Dumnezeu notează toate acestea și binecuvîntarea Lui va umple sufletele voastre.

O predică fără această iubire nu poate înălța pe nimeni. Se poate ca ea să fie perfectă în ceea ce privește forma și prezentarea ei, dar ea este lipsită de viață, dacă nu se găsește într-însa iubirea lui Dumnezeu. Nu importă cîtă elocvență folosiți, nici cît de mișcător ar fi limbajul pe care-l folosiți, nici cît de puternice ar fi argumentele voastre sau cît de logic ar fi aranjamentul temei voastre sau cu cîtă putere prezentați predica voastră, fără iubire ea nu valorează nimic.

Iubirea, ea întrece toate celelalte daruri în putere. Această putere izvorăște în viața aceia care trăiește în strînsă legătură cu Dumnezeu.

Iubirea cu care îndepliniți lucrarea voastră va face ca slujba voastră să fie plină de valoare înaintea lui Dumnezeu. Lucrul cel mare — pe care Dumnezeu pune preț — este iubirea din inima voastră față de semenii voștri, față de toți credincioșii.

Sînt unii care cred că, pentru a avea o biserică curată, toți membrii care au greșit trebuie să fie excluși. Este adevărat, aceasta poate să fie o cale de a curăți turma, dar dacă un predicator urmează să se comporte în privința aceasta așa cum s-a comportat Mîntuitorul, atunci el trebuie să fie plin de iubire, de simpatie și cu tot zelul și toată seriozitatea pe care o poate manifesta pentru cei în cauză. Propria sa inimă trebuie să fie plină de Duhul Sfînt. Dacă păcătoșii vor ști că îi iubiți, ei vă vor urma. Iubirea cîștigă sufletul și prietenia tuturor.

Gîndiți-vă la văduva cea săracă și la cele două leptale ale ei. Domnul Hristos se afla în fața visteriei templului, și se uita cum aducea poporul darurile sale. Unii dintre ei aduceau din prisosul lor daruri bogate și le aruncau în visterie cu niște gesturi deosebit de ostentative. Raportul biblic ne spune: „Mulți, care erau bogați, aruncau mult“. Marcu 12, 41.

Domnul Hristos știa să discearnă foarte bine ceea ce este în om. Această femeie săracă s-a apropiat cît mai neobservat. Imi închipui că a fost o ființă slabă, înaintată în vîrstă, avînd probabil o sănătate șubredă. Ea se urcă pe treptele de marmoră albă și în cele din urmă găsi cutia unde se depuneau darurile. Ii era rușine că darul ei a fost așa de neînsemnat. Ea, deznodă batista ei și în umilință lăsă să cadă cele două leptale în deschizătura cutiei de daruri și apoi plecă. A fost însă cineva care a văzut-o și a notat fapta ei. Domnul Hristos a chemat pe ucenicii Lui, care stăteau în jurul Său așteptînd să vadă ce va face El, și le-a spus: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decît toți cei ce au aruncat în visterie“. Marcu 12, 43.

Valoarea acestui dar nu stătea în suma oferită, ci în manifestarea iubirii. Tot astfel stau lucrurile și astăzi: iubirea din inimile noastre face ca tot ce facem, să aibă valoare în ochii lui Dumnezeu. Iubirea pentru aproapele, o sinceră dorință de a se cheltui pe sine pentru Hristos, aceasta face ca viața noastră să aibă preț înaintea lui Dumnezeu, și nicidecum poziția noastră sau meritele pe care le-am cîștigat prin anumite succese ale noastre. Valoarea noastră în ochii lui depinde de măsura iubirii care locuiește în inima noastră față de aceia pentru care Domnul a murit. Acest lucru este adevărat cu privire la fiecare creștin, cu privire la fiecare membru al Bisericii, nu numai cînd este vorba de un predicator sau de un învățător.

Dumnezeu ne dă un dar minunat dacă *dorim* să iubim pe toți oamenii și anume, El ne face în stare să *putem* iubi pe toți. Este un lucru minunat de a constata cum se schimbă concepția noastră despre aceia, pe care noi încercăm să-i iubim. Îndată ce facem cunoștință cu aceștia ne vom simți atașați de ei și cînd ajungem să-i cunoaștem, îi vom iubi. Inimile noastre se vor lărghi într-o iubire caldă față de ei și vor deveni tot mai prețioși pentru noi în timp ce vom lucra pentru ei plini de iubire.

Domnul Hristos a iubit pentru a salva, a iubit pentru a servi. El a văzut nevoia noastră și S-a dăruit pe Sine Însuși ca să ne salveze. Aceasta însemnează lucrarea de slujire și anume să transmiteți harul lui Dumnezeu celor pe care îi iubești. Dumnezeu va accepta o asemenea slujbă.

Dumnezeu poate să facă lucruri minunate prin noi dacă iubim cu adevărat pe semenii noștri, dacă-i purtăm pe inima noastră, făcînd astfel din ei, niște fii ai păcii.

I. TĂCHICI

Cui datorați

cinstea...

dați=i cinstea!

A cinsti înseamnă a respecta, a onora, a stima sau a arăta considerație față de cineva.

Întotdeauna omul a fost și este mai bucuros să primească cinste, decît să o dea altora. El e gata a respecta persoana care este mai aproape de el ; prietenul, sau pe cel care îl respectă ; cu un cuvînt pe acela care îi dă înapoi ceea ce el dă.

Bucuria cea mare a creștinului și datoria lui este de a da tuturor cinstea cuvenită, călăuzindu-se după principiul ceresc — Cui datorați cinstea, dați-i cinstea !

În cartea Leviticului, găsim următoarele sfaturi date vechiului Israel, sfaturi ce stau pînă astăzi ca principii valabile de conduită morală : „Să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrîni“. Lev. 19, 32. „Să nu faceți nedreptate la judecată, nici în măsurile de lungime, nici în greutate, nici în măsurile de încăpere. Să aveți cumpene drepte, greutate drepte, efe drepte și hine drepte. Eu sînt Domnul Dumnezeu vostru. Să nu căutați la fața nimănui, ci să judecați pe poporul tău după dreptate“. Lev. 19, 35, 36. Deci în toate lucrurile ei trebuiau să fie drepti și cinstiți.

În Noul Testament, cînd se dă sfatul pentru alegerea diaconilor ni se spune : „Diaconii de asemenea trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe“. 1 Tim. 3, 8 p.p.

Sfîntul Apostol Pavel apelînd la credincioșii din timpul său zicea : „Rugați-vă pentru noi, căci sîntem încredințați că avem un cuget bun, dorînd să ne purtăm bine în toate lucrurile“. Ebr. 13, 18.

„Să căutați să vă vedeți de treburi, să trăiți liniștiți și să lucrați cu mîinile voastre cum v-am sfătuit“. 1 Tim. 4, 11.

„Căci noi căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci și înaintea oamenilor“. 2 Cor. 8, 21.

Așa au lucrat sfîinții apostoli pe vremuri, și astăzi avem și noi aceleași sfaturi în această privință.

Apostolul Petru vorbind despre lucrul acesta spune : „Cinstiți pe toți oamenii“. „Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut“. 1 Petru 2, 7 p.p.

Printre principiile morale date de Dumnezeu, El a așezat și pe acela care zice : „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeu tău“. Exod. 20, 12.

Aceasta este cea dintîi poruncă însoțită de o făgăduință, Efes. 6, 2.

Nici nu se putea stabili o rînduială mai bună ca aceasta.

Dar învățătura din Cuvîntul lui Dumnezeu nu se oprește numai în cercul familiei, ci se răsfrînge și mai departe, pentru că învață, muștră, îndeamnă, dă înțelepciune pentru a face pe om destoinic pentru orice lucrare bună.

În Ebrei 12, 9 citim : „Și dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atît mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim ? Căci în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine ; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui“.

De aceea zice : „Cui datorați cinstea, dați-i cinstea, cinstiți pe toți oamenii“.

În Epistola Apostolului Pavel către Tit citim : „Adu-le aminte să fie supuși stăpînirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun“. Titu 3, 1.

Deci, din toate învățăturile de pînă aici, dînd cinste fiecărui om, părinților cît și tuturor autorităților, prin aceasta vom da cinste Domnului.

Cum putem da cinste Domnului ?

Venînd la locașul de închinare cu scopul de a-I aduce mulțumirile noastre prin rugăciuni de mulțumire și cîntări de laudă. Psalmistul David zice : „Să facem să răsune cîntece în cinstea Lui“. Ps. 95, 2 u.p. La locașul de închinare să venim îmbrăcați în podoabe sfînte, nu cu împletituri de păr, nu cu scule de aur, nu cu haine scumpe, ci cu un duh zdrobit și umilit, cu omul ascuns al inimii. „Păzește-ți piciorul cînd intri în casa Domnului, și apropie-te mai bine să ascuți“. Ecl. 5, 1 p.p.

Pentru sufletul credincios și umilit, casa lui Dumnezeu de pe pămînt este poarta cerului. Cîntările de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos, sînt mijloacele rînduite de Dumnezeu, pentru a pregăti un popor pen-

tru acel măreț serviciu divin la care nu poate lua parte nimic ce este necurat.

De la sfințenia ce împodobește sanctuarul pămîntesc, creștinii pot să învețe cum trebuie să considere locul în care Dumnezeu întâlnește pe poporul Său. Nimic din ce este sfînt, nimic din ce aparține de serviciul divin nu trebuie tratat cu nepăsare sau indiferență.

Cînd credincioșii intră în locașul de închinare trebuie să pășească cu demnitate și să meargă fiecare la locul lui. Dacă trebuie să mai aștepte cîteva minute pînă la începerea serviciului divin, atunci fiecare să păstreze un adevărat spirit de devoțiune, pentru meditare liniștită, înălțînd inima către Dumnezeu.

Dacă venind în locașul de cult oamenii au un adevărat respect față de Dumnezeu și dacă își amintesc neîncetat că sînt în prezența Lui, în tăcerea aceastei sfîntă, ar fi o dulce e-locvență. Simțul moral al celui ce vine să se închine în casa lui Dumnezeu trebuie înobilat, curățit și sfințit pînă va ajunge asemenea Maestrului divin.

În învățăturile date de Domnul prin înțeleptul Solomon, găsim că dă răspunsul mai aproape la întrebarea pusă mai înainte. „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dinții roade din tot venitul tău, căci atunci grînarele tale îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor fi pline de must“. Prov. 3, 9, 10.

„Să aduci în casa Domnului Dumnezeului tău pîrga celor dinții roade ale tale“. Exod. 34, 26 p.p.

Tatăl nostru Ceresc nu cere de la noi nici mai mult nici mai puțin, decît ceea ce El Însuși ne-a adus în stare să facem. El nu pune pe umerii credincioșilor săi o sarcină pe care ei nu pot să o suporte. Căci El știe din ce sîntem făcuți. Își aduce aminte că sîntem țărîină. Prin harul Lui noi putem face tot ce El cere de la noi.

Prin ce mai putem da cinstea cuvenită Domnului? Afară de cele amintite pînă aici, știind că a cinsti înseamnă a respecta, a venera, a arăta considerație față de o persoană. Avem cel mai desăvîrșit exem-

plu pe începătorul și desăvîrșitorul credinței noastre, adică pe Domnul Hristos. Cînd El a făcut lucrarea pe pămînt a declarat în repetate rînduri: „Am venit nu să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Vreau să fac voia Ta Dumnezeule și Legea Ta este în fundul inimii Mele“. Ps. 40, 8. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii: am venit nu să stric, ci să împlinesc“. Mat. 5, 17.

Cuvîntul spune mai departe: „Nu orișicine îmi zice Doamne, Doamne, va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri“. Mat. 7, 21.

Dece-Mi ziceți Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun Eu?

Care va fi deci răsplată dacă noi vom da cinstea cuvenită Domnului?

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă, dar știm că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este“. 1 Ioan 3, 1.

I. DINESCU

CEA DE A XV-A SESIUNE A O.N.U.

Urmare din pag. 8-a

Marea forță de atracție a propunerilor lagărului socialist a fost subliniată în întreaga presă mondială. Pînă și presa americană a fost nevoită să recunoască colosala forță de atracție a propunerii U.R.S.S. cu privire la lichidarea definitivă a colonialismului pentru popoarele din Africa. Ziarul „New York Time“ constata cu regret că Moscova ocupă poziții foarte puternice în problema luptei împotriva colonialismului. Printre numeroșii locuitori ai Americii Latine există nemulțumiri adînc înrădăcinate pentru faptul că ei sînt exploatați de către S.U.A.

Noi credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea, stăm cu însuflețire alături de delegația romînă la Adunarea Generală a O.N.U. care luptă hotărîtă pentru marea cauză a păcii, pentru lichidarea colonialismului, pentru rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativilor pentru coexistență pașnică. Așa cum ne învață Sf

Evangelie, noi iubim viața, iubim pacea, iubim pe aproapele nostru și urim profund războiul care vrea să le distrugă pe toate. Credincioșii noștri își vor aduce contribuția lor pe ogoare, în fabrici și oriunde s-ar găsi în vastul laborator al muncii, pentru triumful păcii în lume. De asemenea ne declarăm contra provocatorilor la un nou război care ar produce pierderi imense de bunuri și răni de nevindecat neamului omenesc și a tot ce crește și viază. Sîntem contra exploatării popoarelor de culoare de către colonialismul hrăpăreț și avid de bunuri stoarse din sudoarea popoarelor din Asia și Africa. Ne rugăm pentru victoria păcii și a bunei înțelegeri între toți oamenii globului pămîntesc, pentru înflorirea și propășirea scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă

PAVEL CRIȘAN

1 OCTOMBRIE 1860 — 1 OCTOMBRIE 1960

„Nu avem a ne teme de altceva, decât de a uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu pînă în momentul de față“.

De-a lungul tuturor veacurilor au existat adevăruri uitate sau neglijate în mod intenționat, care în mersul înainte al evoluției progresive a cunoștinței, au trebuit să fie din nou scoase la lumină. Au existat îndepărtări de la adevărul scripturistic și apostazii, care au trebuit să fie mustrate și împotriva cărora s-au ridicat proteste hotărâte; au existat reforme ce au trebuit să fie făcute și duse pînă la capăt. Aceste lucrări ce au început, și s-au dezvoltat în decursul veacurilor, au fost inițiate, conduse și îndeplinite de elemente omenești clarvăzătoare și energice, pe care Dumnezeu le-a folosit în acest scop.

Reformațiunea Protestantă s-a despărțit de Biserica Papală, proclamînd principiile fundamentale ale Evangheliei principi ce au fost uitate sau care au fost abandonate din motive de comoditate și interes egoist, respingînd astfel apostazia desăntățată a acelor timpuri. În felul acesta, separatiunea a devenit inevitabilă, datorită atitudinii Bisericii Papale. Dar, cu mult înainte, deosebiri serioase s-au ivit printre Bisericile Reformate, care în diferite locuri (din punct de vedere al așezării geografice) au subliniat, au scos la lumină diferite aspecte ale adevărului. În felul acesta au luat ființă diferite biserici naționale, care păstrează diferite aspecte, latitudini, ale adevărului.

Astfel, din grupul Reformaților din Anglia, a luat ființă Biserica Anglicană. Dar, pentru că ea a păstrat atît de mult din ritualul, forma și ceremoniile catolice, diferite grupări de separatiști și independenți au ieșit la iveală. Din cauza opoziției întîmpinate, Bapțiștii și alți independenți de pe continent și din Anglia, s-au ridicat nu numai spre a scoate la lumină Evanghelia cea adevărată, ci și de a practica și susține Botezul prin cufundare, și separarea Bisericii de Stat. Acest act al lor a constituit un pas făcut mai departe față de acele aspecte ale teologiei medievale, care au mai fost reținute de credința reformată.

De asemenea, John Wesley și urmașii săi, căutînd sfințirea vieții și subliniînd lucrarea harului, au fost persecutați și ostracizați, și în felul acesta în decursul timpului, au fost forțați să formeze o Biserică aparte. În veacul următor, Alexandru Campbell și urmașii săi, crezînd că era necesară o reformă, și-au organizat propriul lor grup. În felul acesta au fost întemeiate multe denominațiuni.

La începutul secolului XX cînd raționalismul și înalta critică și-a semănat părerile sale, au fost bărbați care au prezentat în mod clar și curățit de molozul tradițiilor și molozul veacurilor, credința dată o dată pentru totdeauna sfinților. În decursul timpului, această trezire, această lucrare de prezentare pură a adevărului cerea o despărțire, o separare, lucru ce a avut loc în sinul Protestanților. Lucrul acesta se reflectă în grupări ca: „Consiiliul Național al Bisericilor, Asociația Națională Evanghelică“, etc.

Dar cu toate acestea, în lumea protestantă mai erau încă adevăruri uitate, neglijate sau abandonate. Lucrarea de reformațiune trebuia să meargă înainte. Adevăruri pe care majoritatea lumii protestante nu le susținea deloc, trebuiau să fie aduse la lumină.

Și astfel apare Biserica Adventiștilor de ziua a Șaptea, care continuă în veacul nostru lucrarea re-

formațiunii, înviind și aducînd la viață adevăruri neglijate sau uitate și prezentînd astfel lumii Creștine chemarea rațională și logică de a considera — ca și Reformatorii veacurilor trecute — Biblia ca singur ghid și călăuză în materie de religie.

Noi recunoaștem că Dumnezeu a condus toate aceste reînviări și mișcări ale Reformațiunii.

Astfel, gruparea reformațiunii secolului nostru ia denumirea la data de 1 octombrie 1860 de „Adventiști de Ziua a Șaptea“.

Astăzi, la trecerea unui veac de la data aceasta, nu putem spune decât — Eben Ezer — Pînă aici ne-a ajutat Dumnezeu. Ce este important pentru noi este de a nu uita cuvîntul care spune: „De nimic altceva nu avem a ne teme, decât de a uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu pînă în momentul de față“.

Redacția

Știați că ?..

... Cele 15 procente de nicotină care rămîn în cartonul țigării se depun pe drumul de la zona de ardere pînă la buze? În timp ce arde o țigară întregă de tutun ce dă 17 mgr. nicotină în fum, o țigară fumată două treimi dă 20 mgr. nicotină la gram de tutun, iar ultima treime din țigară dă 25 mgr. Cînd se fumează într-o cameră, aproape 30% din nicotină este arsă în zona de ardere a țigării, 40% se împrăștie în aer împreună cu fumul, 15% rămîne în cartonul țigării, numai restul de 15% pătrunzînd în gură. Așa dar partea cea mai mare se împrăștie în aer, norii de fum care îmbicsesc camerele cuprinzînd nicotină de două ori și jumătate mai mult decât aceea pe care o înghite fumătorul. Pentru copii primejdia fumului de țigară inspirat este mai mare decât pentru adulți?

... Locul cel mai friguros de pe globul pămîntesc este după cum au stabilit savanții sovietici — partea centrală a Antarctidei răsăritene, unde în august 1960 a fost constatată temperatura de —88.3 grade C.? Gerurile cele mai mari sînt tocmai în zilele cînd se termină noaptea polară și apare soarele?

PREOCUPĂRI AGRICOLE

În aceste luni de toamnă, cînd belșugul se revarsă peste toate ogoarele patriei noastre, e nevoie de promptitudine și multă chibzuință atît în munca de stringere a roadelor cît și în lucrarea de pregătire a ogoarelor pentru campania agricolă din primăvara anului 1961.

În cultura mare, în primele zile ale lunii septembrie se continuă semănatul rapiței de toamnă, iar după 20 septembrie se începe semănatul cerealelor păioase de toamnă și a borceașurilor de toamnă. Trebuie să se aibă în vedere, ca mai înainte ca acestea să se semene, terenurile să fie lucrute cu cultivatorul la adîncimea de îngropare a seminței și apoi se grăpează. Semințele de grîu și orz se tratează pe cale umedă sau pe cale uscată, contra mării și tăciunelui.

... Muncește, căci în muncă vei găsi adevărata mulțumire.

T. Carlyle

Se recoltează din plin porumbul, bumbacul, orezul, porumbul pentru siloz și se începe recoltatul soiurilor tîrzii de cartofi, ai ricinului, sfeclii de zahăr și a sfeclii de nutreț.

Terenurile eliberate de culturile tîrzii (porumb, cartof, sfeclă, orez), se ară adînc și se lasă negrapate peste iarnă. Dacă însă urmează să se semene cu cereale păioase de toamnă, arăturile se grăpează și se tăvălugesc, pentru a se semăna imediat în condiții bune. Concomitent cu arăturile se îngroapă sub brazdă gunoi de grajd, cum și alte îngrășăminte.

În octombrie, se termină însămînțările de toamnă. Se continuă și se termină recoltarea tuturor culturilor tîrzii. Produsele se cară de pe cîmp, inclusiv cocenii de porumb. Terenurile eliberate se ară la 20—23 cm. adîncime.

... Dumnezeu vinde lucruri pe un singur preț: MUNCA.

Leonardo da Vinci

Se face calculul furajelor necesare peste iarnă și se începe de pe acum aprovizionarea cu furajele ce lipsesc.

Se face controlul produselor agricole din magazii, hambare și silozuri.

... E de cea mai mare însemnătate, ca copiii să învețe de mici să muncească.

Kant

În grădina de legume se continuă lucrările de îngrijire la culturile pentru consumul de toamnă.

Se continuă recoltarea tomatelor, ardeilor, pătlăgelelor, etc. Se recoltează de asemenea seminceri de legume bienale (varză, morcovi, ceapă, etc.) și se continuă cu extragerea semințelor la legumele anuale (tomatele, pătlăgele vinete, ardei, etc.).

Parcelele rămase libere se ară și se pregătesc pentru însămînțarea de toamnă a spanacului și a salatei. Se pregătește pămîntul pentru răsadnițe. În cursul lunii octombrie se termină cu toate lucrările de mai sus.

În livadă se continuă lucrările de înființare de plantații noi de pomi. Se începe căratul bălegarului pentru îngrășatul de toamnă al pomilor și arbuștilor fructiferi.

Se continuă recoltatul prunelor, pișcicilor și se începe cel al gutuilor și nucilor.

... Munca necurmată învinge totul.

În ceea ce privește creșterea animalelor, se introduc în hrana lor nutrețurile suculente. Culturile destinate pentru însilozare se recoltează la timpul oportun și se pregătesc pentru însilozare.

Se pregătesc adăposturile animalelor pentru toamnă. Se fac vaccinațiile de toamnă contra dalacului la bovine și cabaline, etc.

Iată deci că pe lingă bucuria belșugului, a stringerii roadelor, gospodarul sînguinos și conștient pregătește cu multă grijă condițiile cele mai optime pentru campania agricolă viitoare, știind că în felul acesta binecuvîntarea cerului nu va întîrzia să se reverse asupra celor ce muncesc cu hărnicie și credință.

... Munca în comun face din noi tovarăși... apoi prieteni.

Virgilius

REDACȚIA

Din experiența altora

Proverbe

... Dacă cineva vă spune, că puteți să vă ridicați altfel decît prin muncă, economie și cultură, fugiți de el.

B. Franklin

... Economia, este un mare venit.

Cicero

... Cel mai bogat dintre oameni, este economul; cel mai sărac... este zgîrcitul.

... Economia este izvorul independenței și al libertății.

... Fii drept, sună din înălțimi; pe drumul drept... nu pieri nimeni.

Goethe

... Fii drept și vei fi fericit.

Rousseau

... Dreptatea, respectul persoanei în tot ceea ce o alcătuiește; iată cea dintîi datorie a omului către semenul său.

V. Consin

... Inima are rațiuni, pe care rațiunea nu le cunoaște.

Pascal

... Fii incredințat că singurele tale comori sînt cele pe care le porți în inima ta.

Demofil

... Adesea cunoști inima omului, citind pe fruntea lui.

Petrarca

... Nu te minia pe lucruri, căci lor puțin le pasă.

Marc Aureliu

... Pune-ți nerăbdarea în teacă, toamnă apă rece peste furia ta.

Shakespeare

... Mărturisirea unei greșeli, nu e o slăbiciune — ci o forță.

... Cea mai mare greșală este să nu fii conștient de nici una.

Carlyle

... E bine să-ți pleci capul pînă la pămînt (în țărîină) cînd ai făcut o greșală, dar nu e bine să rămii acolo.

Chateaubriand

... Roșește cînd faci o greșală, iar nu cînd o îndrepți.

J. J. Rousseau

DESPRE CĂRȚILE SCRIPTURII

In Sfânta Scriptură, există poezie. Aproape 40% din V. Testament este poezie. Pentru cititorul obișnuit al Scripturii, lucrul acesta este o descoperire uimitoare. El este obișnuit a vedea poezia tipărită în forma unor versuri și strofe cu măsură, conținând de obicei un ritm pronunțat și regulat și avînd o rimă, deoarece majoritatea dintre versiunile obișnuite, face puțină sau chiar nici o deosebire între vers și proză. A fost lăsat numai unora din traducători, de a prezenta poezia Bibliei în forma tipografică a versului.

Majoritatea poeziei Bibliei, apare în V. Testament, intercalată în cărțile istorice, în pasagi intercalate cu porțiuni de proză, în cărțile profeților, și în șase cărți ale Bibliei care sînt poetice luate ca un tot sau în cea mai mare parte. Poezia apare în N. Testament numai în cîteva locuri și apoi în mod deosebit apar citate din V. Testament.

Importanța poeziei și muzicii printre Ebrei este confirmată de faptul că limba Ebraică are un mare număr de sinonime pentru cuvîntul „cînt”. Printre principalele subiecte de studiu din vechile școli ale profeților, muzica și poezia sacră, ocupau un loc de frunte.

IN CĂRȚILE ISTORICE

În toate cărțile istorice ale V. Testament se găsesc citate poetice, întrebuițate pentru a da viață celor relatate. Una din caracteristicile unice ale literaturii Bibliei, constă din prezentarea paralelă a prozei și reprezentarea poetică a evenimentului istoric prezentat.

De exemplu, imediat după descrierea trecerii Mării Roșii de către copiii lui Israel, apare pasagiul liric al sărbătoririi înfrîngerii lui Faraon și a scăpării copiilor lui Israel, cîntecul lui Moise și al Mariei (Ex. 14, 15). Această odă, este cel mai vechi cîntec de biruință. După descrierea în proză a înfrîngerii lui Sisera, căpitanul unei oști a regelui Canaanit Iabin, de către o mîină de Israeliti sub conducerea lui Debora și Barac, apare oda acestei lupte, cunoscută de obicei sub numele de „cîntecul lui Debora

și Barac” (Jud. 4, 5). După descrierea morții lui Ionatan și Saul pe cîmpul de bătăie, urmează mișcătoarea plîngere a lui David (Vezi 1 Sam. 31 ; 2 Sam. 1) rafinamentul gustului poetic, după delicatețea și perfecțiunea structurii poetice, această elegie este de o frumusețe și perfecțiune rar întîlnită.

Versuri, apar în toate cărțile Pentateucului, cu excepția Leviticului. În Geneza sînt șase : Cîntecul lui Lameh (Gen. 4, 23, 24) ; Blestemul lui Noe asupra lui Canaan și binecuvîntarea lui Iafet (Gen. 9, 25-27) ; Profeția lui Dumnezeu cu privire la Rebeca (Gen. 25, 23) ; Binecuvîntarea lui Iacob de către Isaac (Gen. 27, 27, 29) ; Binecuvîntarea lui Esau de către Isaac (Gen. 27, 39, 40) ; Iacob binecuvîntînd pe fiii săi (Gen. 49, 2-27). Singurul loc unde găsim poezie în cartea Exodului, este superbul cîntec al lui Moise și al Mariei (Exod 15, 1-18, 21). În cartea Numerilor găsim : Binecuvîntarea aronică (Num. 6, 24-26) ; Formulele pentru ridicarea, strîngerea și așezarea cortului (Num. 10, 35, 36) ; Cîntecul Văii (Num. 21, 14, 15) ; Cîntecul fîntînii (Num. 21, 17, 18) ; Căderea Hebronului (Num. 21, 27-30) ; Proorociile lui Balaam (Num. 23, 7-10, 18-24 ; 24, 3-9, 15-24) ; Deuteronomul prezintă blestemele (Deut. 27, 15, 16) ; Cîntecul lui Moise (Deut. 32, 1-43) ; Binecuvîntarea celor 12 triburi ale lui Israel de către Moise (Deut. 33, 2-29).

Singurul loc în cartea lui Iosua, unde găsim versuri, este rugăciunea lui Iosua pentru oprirea Soarelui și a Lunii, din Iosua 10, 12, 13. Cartea Judecătorilor are cîntecul Deborei și al lui Barac din Jud. 5, 1-31 ; Ghicitorile lui Samson (Jud. 14, 14, 18 ; 15, 16). Cartea lui Rut prezintă legămîntul lui Rut cu Naomi (Rut. 1, 16, 17). Cartea 1 a lui Samuel redă în versuri mulțumirile Anei (1 Sam. 2, 1-10) ; cum și porțiuni de cîntece populare în cîntările de laudă ale lui David (1 Sam. 18, 7 ; 21, 11). Cartea a 2 a lui Samuel are plîngerile lui David (2 Sam. 1, 19-27) ; Elegia lui David la moartea lui Abner (2 Sam. 3, 33, 34) ; Cîntecul de biruință al lui David (2 Sam. 22, 2-51) (Vezi Ps. 18) ; și ultimile cuvinte ale lui David (2 Sam. 23, 1-7). În cronici apare antemul lui David la adu-

ceră Chivotului (1 Cron. 16, 8-36). În 2 Cronici se găsesc referiri poetice în 2 Cron. 5, 13; 6, 1, 2; 7, 3; 20, 21; cum și rugăciunea lui Solomon (2 Cron. 6, 41, 42).

IN CĂRȚILE PROFETILOR

Cărțile profetice ale V. Testament prezintă o contribuție unică la literatura lumii prin fuziunea existentă între proză și poezie, într-o unitate continuă. În aceste cărți, istoria profetică, discursurile oratorice și declarațiile poetice cu ocazia diferitelor sărbători și comemorări sînt amestecate. Profetul scrie cuvintele divine ale profeției; el vorbește în perioade destul de critice în cuvinte echilibrate de sublimă oratorie, muștrind, învățînd, denunțînd păcatele credincioșilor; și el se avîntă în producerea unei literaturi inspirate, dînd viață unei producțiuni lirice inspirate — și tot acest tot literar, formînd un tip literar cu totul necunoscut în alte literaturi ale lumii noastre.

Primele 35 capitole ale lui Isaia, constau dintr-un amestec de pasaje în proză și versuri; iar cap. 40-46 ale cărții sînt aproape în întregime poezie. Capitolele

1-31 și 46-51 ale cărții lui Ieremia prezintă un amestec de proză și versuri. Sînt cîteva locuri unde găsim poezie în Ezechiel și Daniel. Așa numiții profeți mici, cărțile lor constau în totul, sau în parte din poezie. Numai Hagai și Maleahi, sînt în mod exclusiv cărți în proză. Cuvintele pline de căldură și adeseori de o vehementă elocvență ale profetilor își găsesc expresie deseori în cadența ritmică și domoală a poeziei lirice.

CĂRȚILE POETICE

Patru din cărțile V. Testament pot fi privite ca fiind cărți poetice în măsura în care ele constau, total sau parțial sub formă de versuri. Ele sînt Psalmii, Proverbele, Plîngerile și Cîntarea Cîntărilor (Cîntarea lui Solomon) și Iov. Psalmii, Plîngerile și Cîntarea Cîntărilor (Cîntarea lui Solomon), sînt pure cărți poetice. Iov este în cea mai mare parte a ei — o carte poetică — numai prologul și epilogul sînt în proză. Proverbele în mod practic, este o carte de filozofie într-o formă poetică. Pe lângă acestea, Ecclesiastul are o bucată destul de bună din ea, de poezie minunată.

Știați că ?..

... Animalele cele mai rezistente la ger sînt gîștele și pisicile? Ele pot suporta o temperatură de minus 110 grade C. ? Urșii albi, de pildă, suportă o temperatură de numai minus 80 grade C., iar majoritatea animalelor mamifere, minus 45 de grade C. ?

... Victoria-Regia este numele unui soi de nufăr uriaș ce crește pe fluviile Amazoane, Parana și Orenoc din America de Sud? Florile lui, de un alb ca laptele, se deschid obișnuit, către seară? Spre dimineață ele capătă o culoare roz, iar spre sfîrșitul celei de a doua zi devin roșii sîngerii și se afundă în apă? Deosebit de ciudate sînt frunzele nufărului? Cînd sînt tinere ele sînt răsucite, semănînd cu o opincă? Dar, deoarece toate nervurile frunzei sînt strînse la un loc, formînd oarecum un ghem, frunza seamănă perfect cu un arici. Cînd se desface, frunza începe să crească foarte repede și capătă forma unei figuri uriașe cu un diametru pînă la doi metri? O singură frunză cîntărește peste 3 kg. și poate suporta o încărcătură pînă la 90 kg? Această neobișnuită rezistență se datorește rețelei de nervuri care la desfacerea frunzei se umplu cu aer, formînd un fel de ponton?

... În deșertul peruvian crește un fel de cactus, numit de populația băștinașă „el cactus andante“.

Este singura plantă superioară cunoscută pînă în prezent care poate să „meargă“. Cactusul are drept „picioare“ niște umflături ciudate, acoperite cu ghimpi ascuțiți, care se mișcă ce-i drept foarte încet. Cu ajutorul „picioarelor“ planta poate străbate distanțe foarte mari, iar vîntul îi accelerează considerabil viteza de deplasare. „El cactus andante“ se aprovizionează cu apă nu din sol, ci direct din umiditatea aerului?

... În satul japonez Katio se crește o specie de găini cu cozi lungi? Primul care a obținut această rasă a fost țăranul Redzaemon Takeiti acum 270 de ani? De atunci creșterea găinilor cu cozi lungi, pentru ornament, a devenit în satul Katio o tradiție.

Cea mai mare lungime a cozii — 7,30 m. — o ating găinile de rasa violet-deschis. În satul Katio, majoritatea găinilor au cozile de peste 3 m. Creșterea acestor găini cere multă migală și timp. Cînd coada începe să crească mare, puful este mutat într-o ladă specială, „Tomohako“. Pentru ca nu cumva să se încurce în propria-i coadă, aceasta este legată cu o sfoară și atîrnată de un perete.

... Cea mai veche pîine din lume a fost descoperită în mormintul reginii Hatșepsut din Egipt? Vechimea ei este apreciată la 3.500 de ani?

PSALMUL 32

*Ferice de acel cărui, fără-delegea e iertată,
Și-a cărui păcat din viață, pomenit nu-i niciodată.*

*Ferice de omul care, n-are-n cont nelegiuire,
Și viclenia în duhu-i, nu găsește viețuire.*

*Cită vreme tot tăcut-am, și păcatul l-am ascuns,
Gemetele necurmate, pînă-n oase mi-au pătruns.*

*Căci a mea vină Părinte, apăsa asupra mea,
Și-mi seca din mine vlaga, ca pămîntul seceta.*

*Și atunci în umilință, îmi mărturisii păcatul
Iar Tu, Doamne, luîndu-mi vina, mă-nnoiși, și azi sînt altul.*

*De aceea, toată ființa credincioasă, se cuvine,
Să-și mărturisească vina și să vină-apoi la Tine.*

*Căci Tu ești gata Părinte, în acest fel s-o primești,
Și chiar de năvalnici ape, gata ești s-o ocrotești.*

*Tu, povața mea fi-mi, Doamne, Tu fi-mi al vieții sfat,
Ochiul Tău pururi mă-ndrume, mă ferească de păcat.*

*Mă condu pe-a vieții cale, cu-ndurarea mă-nconjoară,
Și-a păcatului durere, fă să n-o mai cunosc iară.*

*Voi, neprihăniți în Domnul, cu toții vă bucurați,
Strigăte de bucurie, înspre El toți înălțați.*

*Ferice de acel cărui, fără-delegea e iertată,
Și-Ți slujește Ție Doamne, dintr-o inimă curată.*

I. I. DĂNEȚIU

= **CURIERUL ADVENTIST** =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET